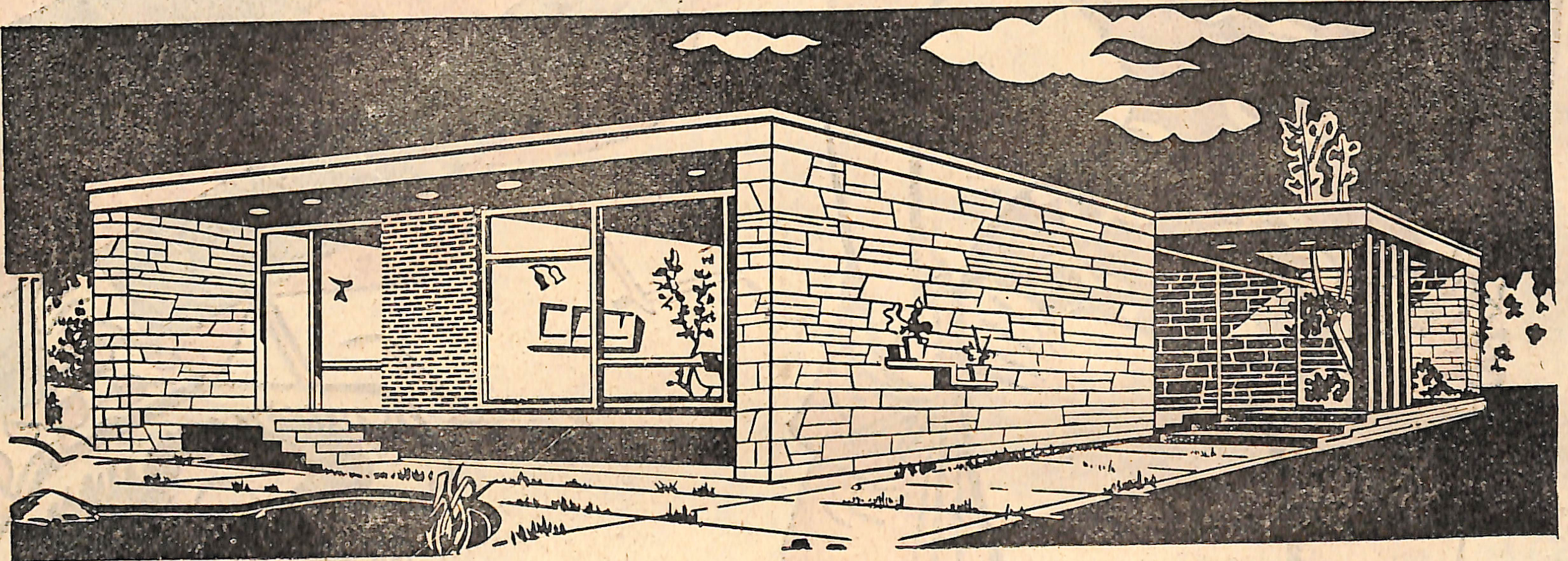

Akbaba
— Bu mayoyu görünce düşüp bayıldım...
— Kimin kolları arasına?!...

TARABYADA ARSA VE EV SAHİBİ OLMAK NE KADAR GÜÇTÜR !

FAAL d - 352

Halbuki Türkiye İş Bankasında asgari 150 liralık hesabı olanlar 23 Ağustos Çekilişinde Tarabyanın meşhur "BÜLBÜL YUVASINDA'ki„ zarif, rahat ve kıymetli dinlenme evlerinden birini kazanabilirler. Dinlenme evlerinde: yerli dolaplı bir yatak odası, şömineli misafir ve yemek salonu, geniş bir hol, banyo, mutfak ve her türlü konfor mevcuttur.

ayrıca
1 ADET 20.000 LİRA
1 ADET 10.000 LİRA
40 ADET 1.000 LİRA
ve
890 KİŞİYE
Çeşitli PARA İkramiyeleri

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Korkunç adam olmak!

HATIRLADIKÇA hâlâ gülerim: Tulûatın büyük ustalarından Kel Hasan'ın bir kardeşi vardı, Recep Safa. O da aktördü. Ama, ağabeyisi gibi halk komiği değil. O zamanlar pek moda olan tarihî piyeslerde padişah rollerine çıkardı.

Bir gün, hiç unutmam, arkasında sırmalı kaftan, başında sorğuçlu kavuk, bir sürücü beygirine binmiş, sahnede göründü. Yavuz Sultan Selim olmuştu. Sefere hazırlanan ordusu önünde, belindeki kılıca el atarak:

— Zat-i şahanem ferman buyuruyorum ki...

Diye kükreyince, salon, bir korku ürpertisi yerine kahkahadan kırılmaya başlamıştı!

O gündenberi dikkat ederim: Öfke güçtür, herkes kızamaz. Korkunç adam, ateşi içinden fışkıran bir yanardağdır, üstünde çalı çırpı tutuşturulmuş bir tepe değil!

Bakıyorum, bazı toy politikacılar da böyle, mizaçlarına uymıyan rollere çıkıyorlar: Başyazarlara kızıp öfkeli, gazete muhabirlerine kızıp gazaplı adam rollerine!

Politikada korkunç olmak, şüphesiz sahnede korkunç olmaktan da güçtür: Yirmi beş milyon insanı dehşetten ürpertmek kolay mı?.. Hele çok partili hürriyet memleketlerinde...

Hem, sevimli olmak, güler yüzlü olmak, tatlı dilli olmak dururken korkunç olmak niçin?.. Bizim politika heveslilerimiz, ne kadar kızsalar, ne kadar köpürseler, yıllarca dünyaya yumruk sallayan Hitler'den daha çok kızabilirler, daha çok köpürebilirler mi?.. Ne oldu? Harbi, süngü kâküllü führer yerine, dişlek gülüşlü Roosevelt ile yumuk yüzlü Churchill kazandı!

Korkuda muhabbet değil, sadece nefret vardır. Ziya Gökalp ne güzel söylemiştir:

Vâız, beni cehennemle korkutma,
Allahıma sevdiğimden taparım!

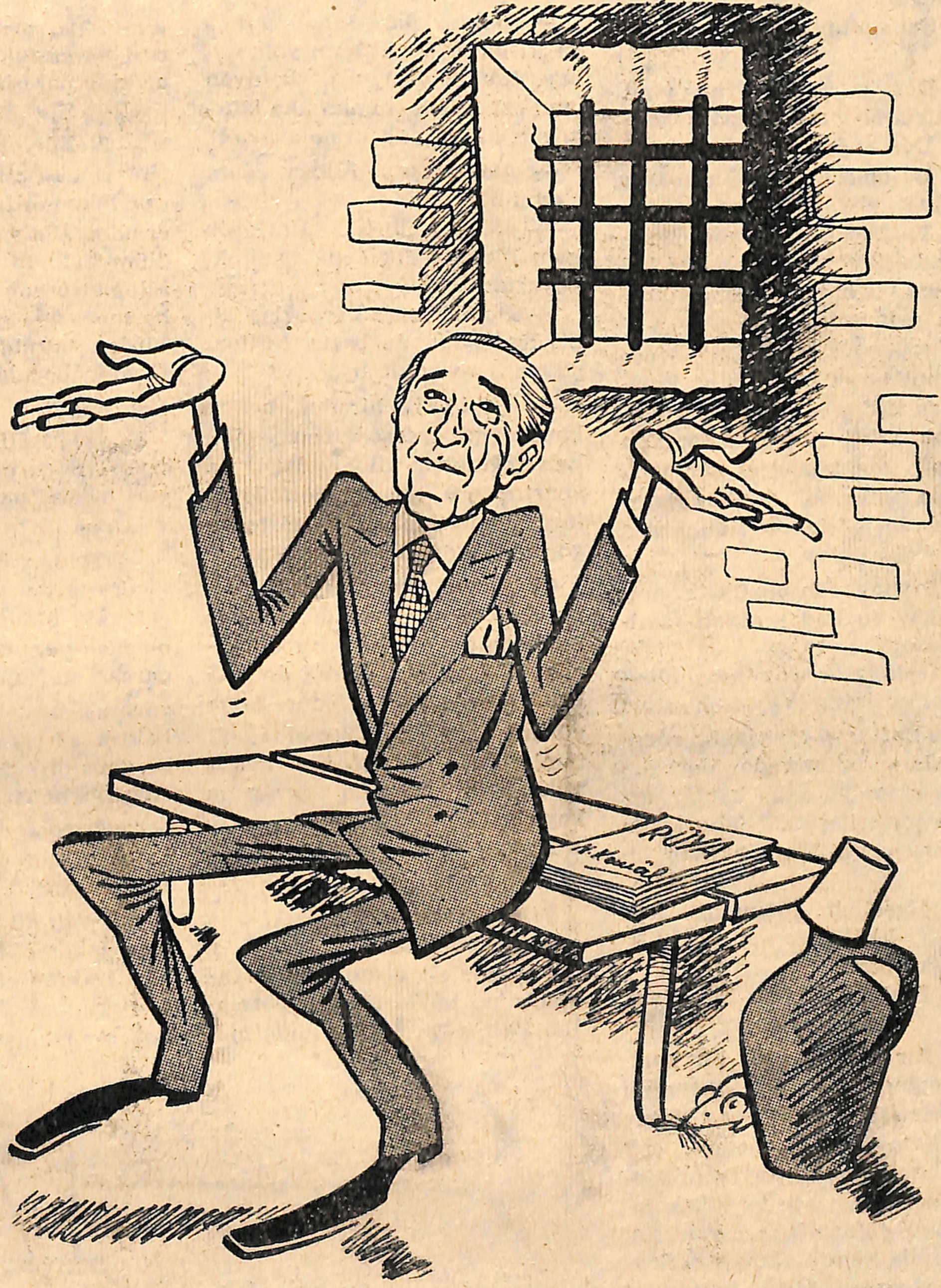
Hiç bir korku, insanları, sevginin sürükliyeceği fedakârlıklara sürükliyemez.

Bizim, şu otuz beş yıllık hayatımıza bakınız: Atatürk bile, en geniş düşünenlerimizin kafataslarını çatlatacak inkılâpları, Bayezit meydanına idam sehpaları kurarak değil, halk kalabalığına karışıp konuşarak, yaptı: Harf inkılâbını Sarayburnunda böyle yapmıştır, şapkayı Safranboluda böyle giymiştir!

Atatürk bu!.. Elbet istese korkunç adam olabilirdi. Arkasında, Anafartalardan Sakaryalara, Dumlupınarlara kadar, şarapnellerin aydınlattığı zafer yangınları vardır!

Siz söyleyiniz şimdi: Arkasında, böyle ateşten ve kandan bir tarih yerine sadece İngiliz kumaşından şık bir ceket taşıyanların öfkesinden korkulur mu?.. Hele onbir yıldır, az çok hürriyete alıştıktan sonra...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bölükbaşı — Çok şükür, muradıma erdim Yarabbi!..

Ne demişler?

İki politikacı konuşuyor:

— Okudun mu, İsmet İnönü ne demiş?

— Ne demiş?

— Ben, demiş, Büyük Millet Meclisinin, önümüzdeki toplantısında, seçim ve toplantı kanunlarını değiştireceğine inanıyorum...

— Sen, Talleyrand ne demiş, asıl onu biliyor musun?

— Ne demiş?

— Allah, demiş, bu dili, düşündüklerimizin aksini söylesin diye yaratmıştır!

Harika çocuk!

Gazeteler yazdı: İzmirde bir çocuk, sünnet olduğu gün, komşunun kızını kaçırmış!

Bu havadisi okuyunca, insanın: «Keşke sünnetçi, usturayı biraz daha dipten vursaydı» diyeceği geliyor!

CAN kurtaran arabası acı bir gıcırtıyla fren yaptığı zaman bir vatandaşımız seçim kütüğünden de, nüfus kütüğünden de kaydı silinecek hâle gelmişti. Cankurtaran arabasiyle, yaralı adamın dört bir yanını, paraları olmadığı için bir eğlence yerine gidemeyen meraklı seyirciler çevirdiler. İçlerinden biri:

— Ne şanslı adammış, dedi.

Öbürü:

— Şans olursa bu kadar olur, dedi.

— Doğru... Şansı varmış yine, cankurtaran arabası ezdi.

— Dua etsin.

— İyi olacak hastanın doktor ayağına gelir, demezler mi?

— Ya başka bir araba çiğneseydi, hastaneye gitmek için kal dırımda bir hafta yatsa, cankurtaran gelmezdi.

— Şans bu kardeşim. Koca İstanbul'da şu kadar bin kamyon, şu kadar bin hususî, şu kadar bin taksi var, topu topu da beş, altı can kurtaran var, yok. Sen şu şansa bak, binlerce araba içinde gelsin de adama can kurtaran çarpsın.

— Piyangodan büyük ikramiye çıksa bu kadar şanslı sayılmaz adam.

— Öyledir, insanın şansı olursa, can kurtaran arabasına ezilir.

Can kurtaran arabasının çarpmasıyla on adım kadar ileri fırlayan adamdan akan kanlar, asfaltın girintilerini, çukurlarını dolduruyordu. Kalabalıktan biri:

— Maşallah, amma da kan varmış, dedi....

Başka biri:

— Besbelli büyük bir adam, dedi.

— Bir tarihte beni bir kamyon çiğnemişti. Ben kendimi kaybetmişim. Doğrusunu istersen, kamyon çiğnemeden çok önce ben kendimi kaybetmiştim ya... Her neyse, altı tonluk kamyon beni çiğnemiş te, ne dersin, bir damla kanım akmamış. Sonra beni ertesi günü hastaneye kaldırmışlar. Doktor, ameliyat lâzım buna demiş. Annem zavallı iki gözü iki çeşme doktora yalvarmış. Evlâdım, demiş, mâdemki hazır ameliyat ediyorsunuz, oğlumun fıtığı ile apandisiti de vardır, onları da alıverin, ne olur, demiş. Doktor başlamış kesip biçmeğe. Lâkin doktor kesermiş kesermiş, benim bir damla kanım akmazmış.

— Demek kanın kurumuş?

— Yok birader, kan nerde ki kuruyacak? İnsanın kanı kurudu mu, rakı içersin, o zaman su lanır.

— Öyleyse senin kanın bozuk.

— Daha, bozuk diyor. Yahu kan yok ki, bozuk olsun kardeşim, kanın damlası yok.

— Kansız adam yaşar mı? Bu ne biçim iş?

★ Yazan : ÖLMÜŞ EŞŞEK ★

— Doktor da buna şaşmış ya... Doktor, iyi ki kanı yok, demiş. Kanım olsaymış, kamyon beni ezince kanım aka aka ölürmüşüm. Kan yok ki ne akacak?

— Atıyor be... Kansız adam olur mu?

— Olmaz elbet... Herkesin kanı kırmızı değil mi, benimki beyazmış.

— Demek sarı karpuzlar gibi. Karpuzun da bazısı kırmızı çıkmaz, sarı olur içi.

— İyi bildin birader, benim kanım tıpkı sarı karpuz gibi. Ben doğduğum günden beri, bir apartımanın yer altı katında oturduğumuzdan, güneş görmeye görmeye kanım kızaramamış.

Can kurtaranın çarptığı adamı da benim yanıma attılar. Arabada bir ölü ben, bir de yaralı iki kişi idik. Şimdi de arabanın inadı tuttu, öldür Allah yürümez. İte kaka bir otomobil tamircisinin dükkânına kadar gidebildik. Tamirci, arabanın kapağını açıp bakınca:

— Bu ne? diye sesi çıktığı kadar haykırdı.

Şoför, serinkanlı:

— Ne var? dedi.

— Daha ne olsun, ben hayatımda hiç böyle araba görmedim kardeşim. İçinde dikiş makinesi parçasından, tıraş makinesi parçasına kadar her çeşit makine parçası var.

Şoför:

— Yanılıyorsun, dedi, o senin tıraş makinesi parçası dediğin şey lokomotifin piston kolu vidasıdır. Biz yine böyle bir gün ölüm halinde bir yaralıyı yirmi kilometre son hızla ilk yardım hastanesine götürürken araba birden bozuldu. Tamirciye götürdük, bozulan yerin parçası yokmuş.

— Doğru, dedi ,şimdi hiç bir şeyin yedek parçası bulunmuyor. Yedek parça gelmiyor ki...

Şoför:

— Ondan değil, dedi, bizim cankurtaran arabasının modeli çok eski olduğundan, artık ne bu makine, ne de bu makinenin parçası hiç bir yerde bulunmuyormuş. Onun üzerine efendim, baktık ki yaralı yolda kalacak, ne yapalım? Şehir içi olsa, arabayı bir kenara çek, yaralıyı da sar sarmala emanetçiye bırak, sonra git hastaneye haber ver. Derken biri akıl verdi. Şurada Demiryolu atelyesi var, oradaki usta lokomotifin âletlerini söküp traktör yapıyor.. traktörün âletlerini söküp vinç yapıyor. Çok bir iyi usadır, dedi. Kalktık adama gittik. Adam hakkiyle ustaymış. Bir bakışta motorun bozuk yerini anladı. O koca demiryolu atelyesinde ne kadar çubuk, vida, dişli varsa, bizim motorun bozuk yerine uydurmaya çalıştı. Sonunda, Sultan Aziz'in hususî tireninin lokomotifinin piston kolunun dişli vidası bizim motora uydu. Araba çalışmaya başladı. İşte o zamandan beri bu araba giderken «çuf, çuf, çuf...» diye tiren sesi çıkarır.

Tamirci:

— Aşkolsun, dedi.

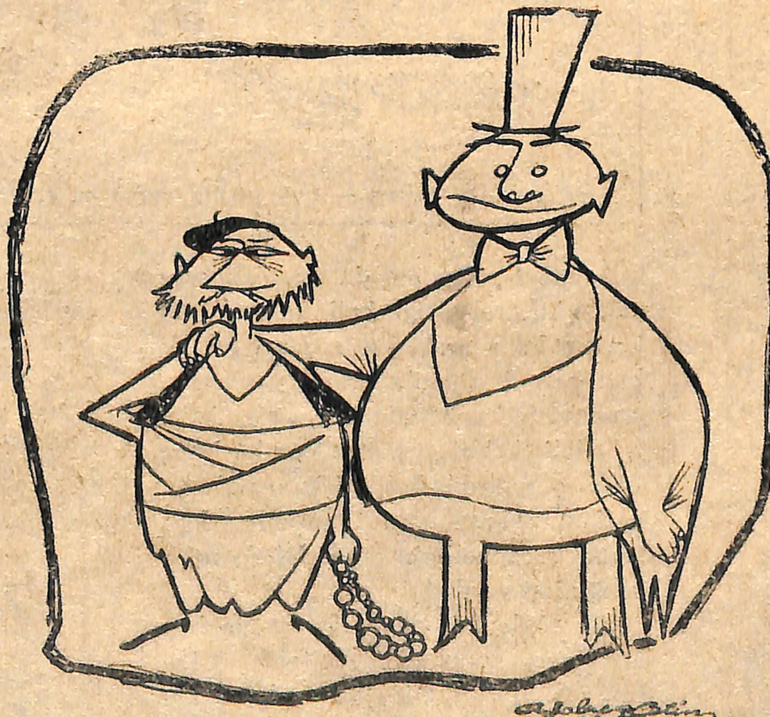
Şoför:

— Arabaya mı, tamirciye mi? diye sordu.

— İkisine de...

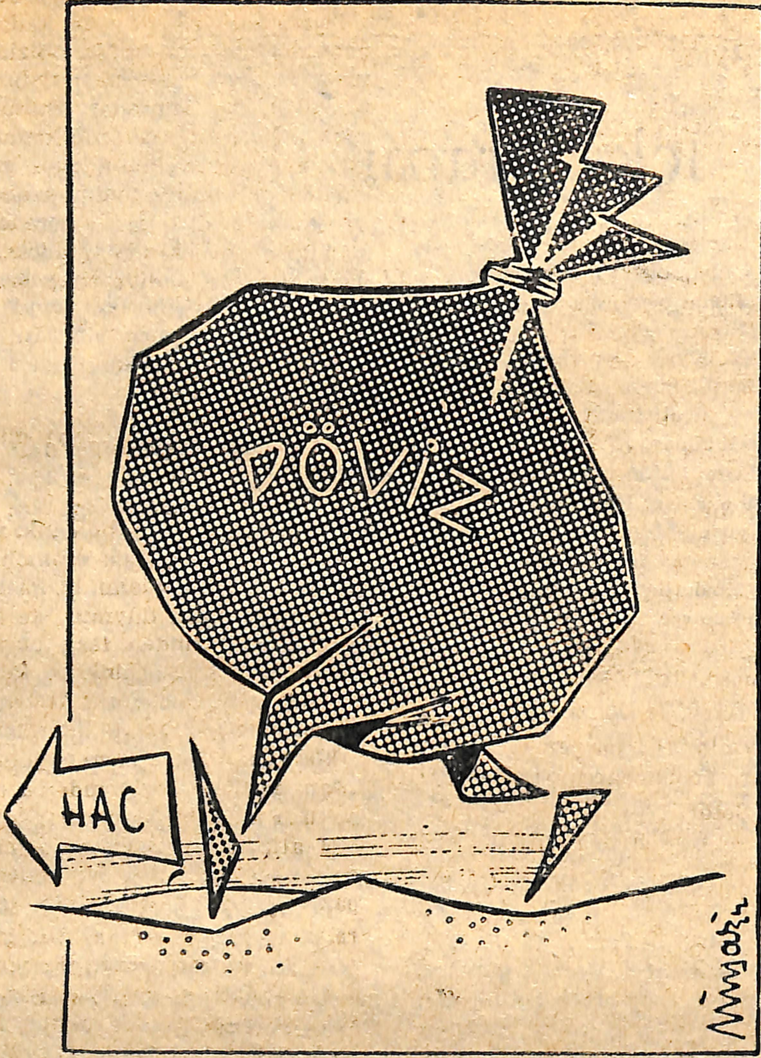
— Sonra efendim, bu cankurtaran arabasını yapan otomobil fabrikasının bir adamı, bizim arabanın methini duymuş, kalkmış memleketinden taaa buraya kadar gelmiş. Çünkü o fabrikanın yaptığı en eski arabayı arıyorlarmış, müzeye kaldıracaklarmış. Adam, bizim cankurtaranı görünce, sevincinden «yee huuu...» diye bir Amerikan nârası atıp sallan-yuvarlan oynamaya başladı. Yüz bin dolara pazarlık ettiler. Adam tam paraları sayacağı sırada, dur şunun bir de motorunu göreyim, dedi. Motoru görmesiyle, gözlerinin şaşılaşması bir oldu. Aman mister, ne oldu, çarpıldın mı, dedik. Adamın dediğini tercüman bize çevirdi. Ben, demiş, elli yıllık otomobilciyim, hayatımda böyle bir otomobil motoru görmedim, demiş. Bu motorun içinde, dünya yüzünde her ne kadar, her ne çeşit otomobil motoru, fabrika motoru, gemi makinesi, silindir makinesi varsa, hepsinden birer ikişer tane parça var, demiş. Yalnız, bizim fabrikanın yaptığı ilk motordan içinde bir vida bile kalmamış, demiş.

Demek biz, otomobilin içinin ne kadar âleti varsa çıkarmış, yerine elimize geçen her âleti tıkıştırmışız. Amerikalı, iyicene motoru kurcalamaya başladı. Eline bir ip geçti, «bu ne?» diye sordu. «Zincir kopmuştu da, onun yerine bağlamıştım» dedim. Pantalon askısını gösterdi, «Bu ne?» dedi. «Volan kayışı kopmuştu, yerine pantalonumun kayışını koydum. O da kopunca, hastaneye götürdüğüm arabadaki bir yaralının pantalon askısını söküp koydum» dedim. Amerikalı düşüp bayılacak. Şöyle bir arabayı sallamasıyle arabadan yerlere çiviler döküldü. Hemen Amerikalının eline yapıştım, «Aman ne yapıyorsun? Bu arabayı emniyet müdürlüğüne götürüp sorguya çekilen vatandaş gibi öyle tartaklamaya gelmez.» dedim. Tercüman vasıtasiyle Amerikalı: «Bu çiviler ne? Arabada çivi mi

«Anadolu Evliyaları!»

Hacılar arasında Asya gribine tutulup ölenler var! (Gazeteler)

— Hakkınızı helâl edin dostlar, gidip gelmemek var!..

taşıyorsunuz?» diye sordu. «Yahu o çiviler, arabanın dağılan parçalarını, motor aksamını tut turmak için çakılmış. Araba yokuş yukarı giderken, muavin arabadan iner, arkadan, dökülen çiv'leri toplar» dedim. Amerikalının rengi uçtu. «Peki bu motor nasıl işler, bu araba nasıl gider?» diye sordu. O zaman işte, dayanamadım, artık konuşmak sırası bana gelmişti. Amerikalıyı elinden tutup şoför yerine çektim. Ben söyledim, tercüman ona anlattı: «Bak, dikiz aynasının üstünde karınca duası var. Şu da Besmele. Bu, maşallah... Bu tavana asılı olan «Yâ hafız» levhası. Bu gördüğün mavi nazarlık boncuğu. Bu eski papuç, bu nal, bu da b'r baş sarımsak... Mister, mister kendine gel. Burası Amerika değ'l. Bu araba, benzin kuvvetine, motor kuvvetine değil, Allah sayesinde hazreti pîr kuvvetine işler, anladın mı? Benzinmiş, motormuş, onlar vasıta. Biz arabaya benzin koyuyorsak, usulü bozmıyalım, diye koyuyoruz.»

Amer'kalı bizim arabayı almaktan caydı. Bu cankurtaran da benim üstümde kaldı.

Sevg'li kardeşim eşek arısı, bozu'an arabamızın nasıl tamir edildiğini, yaralı adamla benim hastaneye nasıl taşındığımızı ge lecek mektubumda anlatırım. Beni sevdiklerini söyleyen, arayan, soran olursa onlara, Tahtalıköyde hasretle yollarını beklediğimi söylersin.

Kardeşin
Ölmüş Eşek

göz ucu ile AVRUPA

LOKANTA

BÜYÜK bir lokantaya girdik. Salonda iki yüz kişiden fazla var. Ama çatal, bıçak, kaşık gürültüsü yok. Gülenler, konuşanlar var. Ama kahkaha çığlığı, kelime uğultusu yok. Sigara içen var, pipo içen var. Ama, koku yok, duman yok...

Garsonların ceketlerine baktım. Aklıma Nue Dergisindeki şu sabun ilânı geldi: Beyazı daha beyaz yapar!

Bu ceketler de öyle: Örgüsünün beyazlığını, temizlik daha beyazlatmış!

Masalar arasında kolları, göğüsleri, sırtları çıplak kızlar dolaşıyor:

— Sigaret!..

Hepsi de salon güzeli: şık giyinmiş, iyi boyanmış ve anadan güzel doğmuş... Beyazı var, sarışını var, kumralı var...

Alış veriş edenlere bakıyorum: Bir tane yılışan yok. Üçüncü şarabı, yahut altıncı birayı yuvarladıktan sonra bile...

Bunlardan dört tanesi, beş tanesi değil, bir tanesi içkili lokantalarımızı harp meydanına çevirmeğe yeter: Koyver kapıdan içeri, ertesi sabah gazetelerde kanlı cesedini seyret!

Bira, şarap, meyve suyu, kahve... İşte Almanın içkisi. Burada su, yalnız yıkanmak için kullanılıyor!

Yemekler, bizdekiler gibi tadımlık değil, doyumluk: Önünüzdeki tabağı dolduruyor. Bir ızgara etle sofradan tok kalkarsınız.

Holanda'dan, o sabah uçakla gelmiş, deniz kokan bembeyaz bir istakozu, Dusseldorf'da onbeş mar ka yedik. Gelin kulağınıza fısıldayım: Büyükadada yarısı yirmi lira!

Almanya'daki otellerde, lokantalarda, pastahanelerde, garsonların en az dörtte biri İtalyan. Sebebini sordum:

— Memleketimize pek çok Alman geliyor, burada onların hem dillerini öğreniyoruz, hem zevklerini, âdetlerini, dediler.

— Peki, onların sizden öğrendikleri yok mu?

— Vaaar, dediler, onlar da bizim fransızcamızdan, ingilizcemizden faydalanıyorlar...

Geliniz kulağınıza bir sırrımızı daha fısıldayım:

Büyük bir kulübümüzün yazlığında çalışan garsonlar arasında simitçi çırağı, iskele küfecisi bile varmış!

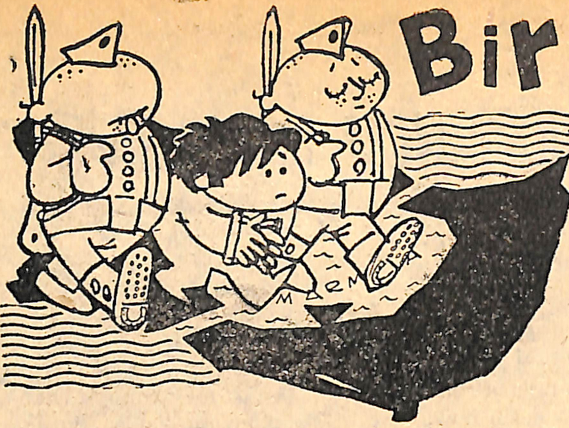
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Ava Gardner'e ait bir gözlük 10.000 liraya satıldı.. (Gazeteler)

Satış memuru — Haydi baylar, kumral bombanın 150.000 lira!..

Bir sürgünün hatıraları

İçki ikramı

Yazan : AZİZ NESİN

EN sonunda Bursada kendime bir arkadaş buldum. O da benim gibi bir sürgündü. Eskiden tanıştığımız bir arkadaş. Oturduğum evin bir odasını da o kiraladı. Yaşlıca, zayıf, üstelik sağlığına da çok düşkün bir adam olduğundan soğuktan korkardı. O yıl da öyle bir beter kış ki, hiç sormayın. Gece gündüz, sıkıya gelmez se, hiç yataktan çıkmazdı. Odada ne mangal, ne soba... bir küçük ispirto ocağı, bir de çaydanlık uydurduk. Paramız olunca çay yapardık. İspirto ocağının küçük titrek alevi gözümüzü ısıtırdı. Çay dolu bardak avuçlarımızı ısıtırdı. sıcak çay da içimizi ısıtırdı.

Arkadaşım karanlık basınca yatağa uzanır, gün ışıyana kadar bir milim kımıldamadan kalıp gibi yatardı. Gün ışıdıktan sonra da sırtına ne kadar pılı pırtımız varsa alır, eski çorapları eldiven gibi geçirdiği elinde fransızca, ya da almanca bir kitap, gün kararana kadar yatağın içinde otururdu. Dudaklarını büzüp hohlardı. Soluğu havaya buğu buğu çıkarsa:

— Barometre soğuk gösteriyor bugün, derdi.

Barometrenin soğuk göstermediği günler sokağa çıkardık. Bursada bizim gidebileceğimiz bir yer vardı, Dağcılık kulübü... Dağcılık kulübünde bütün masalar hep dolu dur. Çok kişi oturacak yer bulamaz. Ama biz hiç yersiz kalmazdık. Dağcılık kulübünün geniş salonundan içeri girdik mi, masalarda oturanların başları bize korku ile çevrilirdi. İçeri iki felâket girmiş gibi, bize dönen gözler korku ile büyürdü. Biz şöyle bir bakardık. Hangi masa hoşumuza giderse oraya doğru ilerlerdik. Bizim yöneldiğimiz masada oturanlar he men yerlerinden fırlarlar, ya başka masaya geçerler, ya kalkar giderler. Saygıdan değil elbet, bir sandalye çekip yanlarına oturacağımızdan korkarlardı. Komşu masalar da «tahliye» edilirdi. En yüreklileri başlarını bizden ters yana çevirirlerdi.

Çoğu zaman garson yanımıza uğramaz. Nazlana nazlana gelenler olursa,

— Çay! derdik.

Kış ortasında yazdan bir gündü. Dağcılık kulübünün terasına çıktık. Bir masaya oturduk. Çay içecektik ama garson yanımıza uğramamıştı. Neden sonra, elinde bir tepsi ile garson geldi. Tepsideki dört kadehi bizim masaya koydu.

— Bizim değil, dedim garsona.

— Sizin, dedi.

Dört büyük kadehten ikisinde su renkli, öbür ikisinde sarı renkli bir şey vardı. Kadehler de bardak büyüklüğünde. Hiç bilmediğim içki. Benim bütün bildiğim içki, üçü dördü geçmez: Rakı, şarap, bira... Öbürlerinin adını duymuşum, o ka dar. Garsona bir daha:

— Bizim değil, dedim.

Garson sert:

— Sizin! dedi.

Allah Allah... Bize zorla bilmediğimiz içki içirecekler. Haydi içtik, bir şey değil, ya pahalı bir şeyse. Ben oldum olası bilmediğim içkilerden korkarım. Korkum paradan yanadır. Elli liraya, yüz liraya içkiler olduğunu duyan benim gibi bir sürgün, önüne konan her içkiyi içer mi? Bizim cebimizde bir çaylık para var. Geri kalanı da bize gerekli. Garson giderken beyaz ceketinin eteğinden tuttum:

— Biz böyle bir şey söylemedik. Bize çay getir. Kaldır bunları!

— Gerideki masada oturan bayan ısmarladı.

Garson gitti. Arkadaşımla birbirimize bakıştık:

— Bu nedir? diye sordum,

O bilirmiş ama, benimle dalga geçermiş.

— Bilmem, dedi.

Önümüzde dört büyük kadeh duruyor. Bir belâ ki, kurtuluş yok. Bunun nasıl içileceğini de bilmiyorum. Biri su renginde, biri sarı. Ben düşündüm, taşındım, içinden çıkamadım. Arkadaşıma,

— Bu nasıl içilecek? dedim.

— Herhalde rakı ile su birbirine nasıl karıştırılırsa bu da öyle, dedi.

Bir şey değil, rezil olacağız. Bize burada kimse bir şey ısmarlamaz. İşin içinde yanlışlık var. Bu sürgün ilde bir kadın ne diye bize içki ısmarlasın? Başkasına ısmarlanmış içkiyi içeriz de sonra parasını ödemek zorunda kalırız, bütün korkum bu.

Garson geçerken çağırdım:

— Yanlışlık olmasın. Bu belki başkasınındır.

— Sizin beyim. Arka masada oturan bayan ısmarladı. Garson adımı söyliyerek:

— Size yolladı, dedi.

— Nedir bu?

Garson «bilmezden gelip bir de numara yapma!» gibilerden alaylı alaylı gülerek:

— Votka, dedi.

O zaman işi çakar gibi oldum. Adımız çıkmış ya bizim, Arka masada oturan bayan her kimse bize rakı, şarap ısmarlıyacak değil ya, votka ısmarlamış. Herkese yakışanı. Besbelli espiri yapıyor bayan.

Arkadaşım;

— Dön de arkana bak, dedi, belki tanıdığın bir kadındır.

— Ben dünyada bakamam. Sen şöyle bir yan dön, bak!

Ne o bakıyor, ne ben... Bir türlü bakamıyoruz kadına.

Başka yerlere bakıyormuş gibi şöyle bir başımı çevirdim. Aman Allah... Ayağında beyaz çizme, pantalon, sırtında beyaz kürk kap, başında yine beyaz kürkten bir başlık. Bayanın yanında da Hacı ağa azmanı iki yaşlı adam.

— Çok güzel bir kız. Yanındakiler babası, amcası mı? Yoksa başka bir şey mi, bilemem. Şimdi ne yapacağız?

— İçeceğiz.

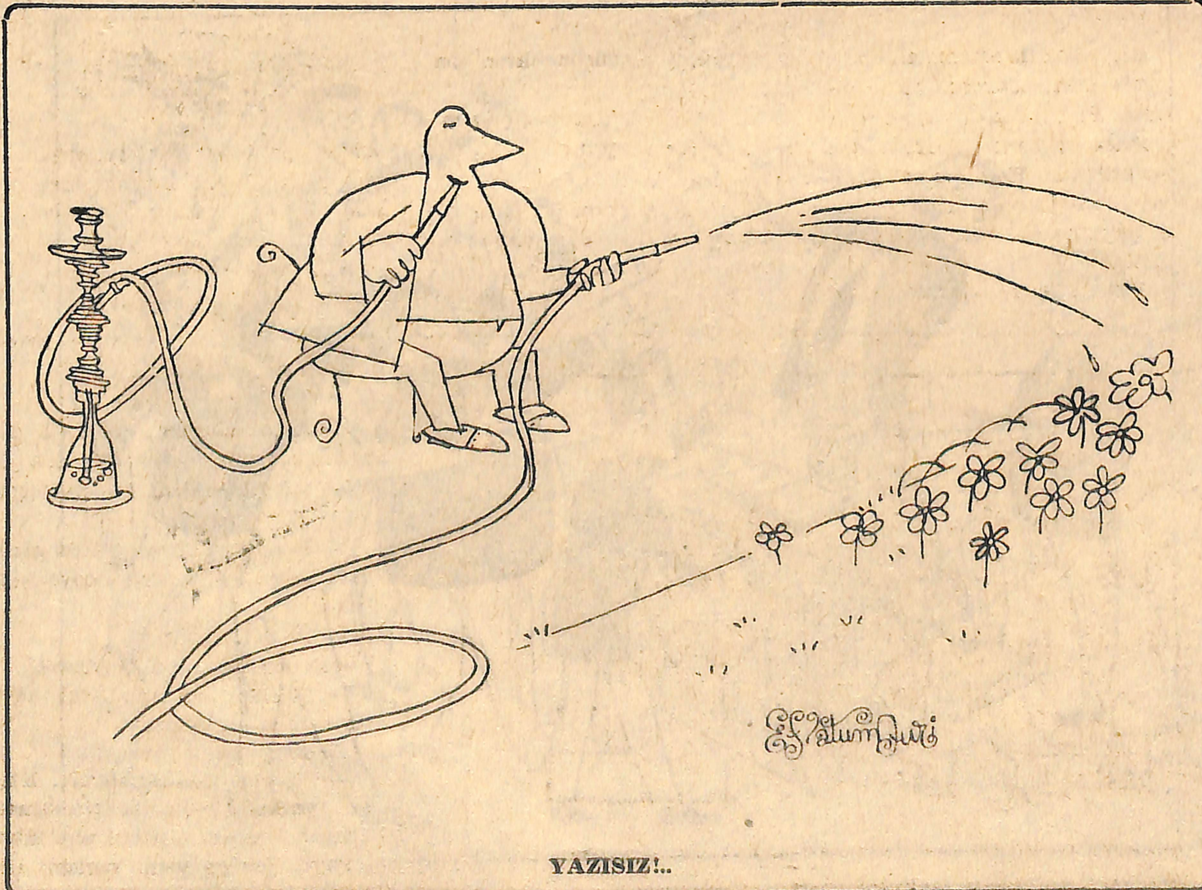
— Ben dünyada içemem.

Arkadaşım, benimle dalga geçmeği iyice kurmuş.

— Ben votkayı içerim, sen de suları iç! dedi.

— Benim su içtiğimi görürlerse alay ederler. Kız arkadan bize bakıyordur.

Limon suyunu votka, votkayı da su sanıyordum. Kimseye göstermemeğe çalışarak limon sularını bir kadehe, votkayı da bir kadehe boşalttım. Arkadaşım limon suyunu aldı, ben de suyu. Yani su sandığım asıl votkayı... Arkadaşım:

YAZISIZ!..

— İçerken, kadına dön, hafif kadehini kaldır. Selâm ver, öyle iç! dedi.

— Yapamam, dedim,

— Ayıp olur, dedi.

Su diye, ağzına kadar votka ile dolu kocaman kadehi elime aldım. Kadına doğru yarım çark edip, başımı az eğdim. Sonra nasıl olsa su diye kadehimi ağzıma diktim. Bir dikişte bitirdim. Renk renk kıvılcımlar, yıldızlar çaktı, gözlerimden ateş saçıldı. İçime bir avuç kor atılmış gibi boğazım, gırtlağım, midem yanıyordu. Arkadaşım gülüyordu.

— Çabuk kalk, şimdi içim dışıma çıkacak. Rezil olacağız.

Terastan yürürken, bize votka ısmarlayan kadının yanındaki erkeğin öbürüne dediklerini duydum:

— Vay anasını!.. Herife bak, bir dikişte koca kadeh votkayı yuvarladı. Asıl azılısı bu kısa boylusu olacak...

(Devam edecek)

Amerika'da, kadın seçmenler güzel erkeklere oy veriyorlarmış (Gazeteler)

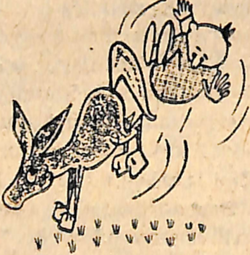

Seçim hazırlığı!..

ÇİFTE :

Av tüfeği. Bıldırcından domuza, hattâ usta nişancı iseniz turnaya kadar vurabilirsiniz. Bazan ayı sanarak komşusunu yere serenler de olur. Bir de atın ve eşeğin iki ard ayağı ile savurduğu tekmeye çifte

derler. Tanrı korusun, yiyen pek iflâh olmaz.

Ziya Paşa:

Zira yumuşak huylu atın çiftesi pekdir!

Buyuruyor. Dostlar başından ırak, doğru bir söz olacağını sanırız.

Meşhur bir heccav için söylenen:

Heccav değil, çifteli merkepsin efendim!

Mısraı da meşhurdur.

Çiftenin, bazan «iki» mânasına kullanıldığını da görüyoruz:

Bir kız sevdim, pek âşifte,
Âşıkları çifte çifte!

Galiba çiftenin en güzeli çiftetellidir. Eskiden şanoda kantocu kızlar oynardı. Şimdi kok teyl partilerde sosyete bayanlar döktürüyormuş!

ÇORBA:

Kış günleri, soframızın hem ısıtıcı, hem besleyici bir gıdasıdır. Pirinç çorbası, şehriye çorbası, tarhana çorbası pek lezzetli olur. Hele (Burç) denilen çorba, son yıllarda iktisadi hayatımızın baş besleyicisi olmuştur.

Karışık işlere «çorba» deriz. Misal o kadar çok ki, yazmağa hacet görmüyoruz.

Bir çorba hikâyesi :

Ziyafete giden Nasrettin Hoca, önüne konan çorbadan bir kaşık içince, ağzı, burnu altüst olur... Öfkeyle sorar:

— Bu ne çorbası?

— Isırgan!

— İçinde ne var?

— Su... Isırgan otu... Bir tutam da un...

Hoca biraz düşündükten sonra:

— Şu bir tutam unu çıkaramaz mısınız? der.

— Ne olacak?..

— Ben bu çorbanın içine....

Hocanın ne yapacağını anladınız, değil mi?..

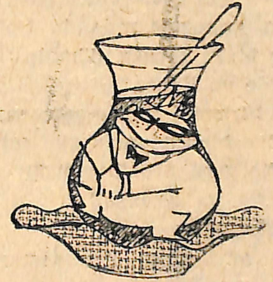
Evet, bazı çorbaya dönen hem de ısırgan çorbasına dönen öyle işler vardır ki, içine, Nasrettin Hocanın yapmak istediğini yapmaktan başka çare kalmaz!

ÇARIK :

Erkân-ı harp iskarpini!

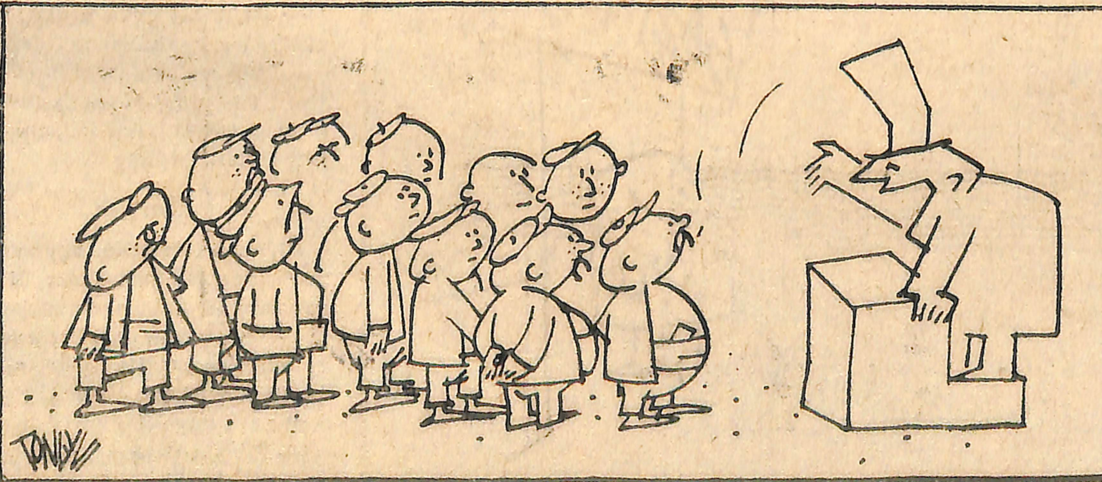
ÇAY:

Muhaliflere sık sık paçaları sıvatan bir serap. İnhisar idaresi tarafından kutular içinde

satışa çıkarılan ot kurusuna da deniyor. Eskiden rengi var, mış, kokusu varmış, lezzeti varmış... Şimdi sade adı var!..

Ama, bazan o da duyulmaz oluyor!..

Sıcaklar dolayısiyle açık hava berberleri faaliyete geçti.. (Gazeteler)

Ne yaparsın?

Hacıağa İstanbula gelmişti. Sinemaya gitmek istedi. Gişeden bir bilet aldı. Lâkin iki dakika sonra yine kuyruktaydı:

— Bi goltuk! dedi. Aldı, gitti. İki dakika sonra yine gişeye başvurdu:

— Bi goltuk lütfen...

Biletçi kız tanımıştı. Söylendi:

— Madem üç kişiydiniz, neye bir defada almadınız?

Hacıağa, omuzlarını silkti:

— Üç gişi değülük bâyan... Emme gapıda bi herif var. Ne zaman girmek istesem biletimi alıp ikiye yırtıyo, ben de gelip yenisini alıyom!

Parle vu Franse

★ Yazan : VIY MÖSYÖ ★

FRANSIZCADAN çevirdiğim romanı kitapçıya bıraktım, paraları da aldım. Bayezit'e doğru yürümeğe başladım. Önümde bir kadın gidiyor. İnsanın önünde her zaman kadın gidebilir. Ama böyle bir kadın olursa, insan önünde gidenin kadın olduğunun farkına varır. Kadın saçından, iskarpininin ökçesine kadar Paris kokuyor. Boynundaki mavi eşarp, gelip geçenlere el eder gibi rüzgârda uçuşuyor. Kadın, belli yabancı... Caddedeki trafik polisine gitti.

— Parle vu Franse?..

Polis bir şaşırdı. Eli ayağı oynuyor, bir şeyler yapmak, bir şeyler söylemek istiyor ama, hiç bir şey yapamayınca da telâşlı telâşlı ne yapacağını bilmeden elini kolunu oynatıyor. Belli ki genç Fransız kadınına yardım etmek istiyor:

— Parle vu Franse?

Tuh şu işe bak... Turist turist der dururken, turist ayağımıza kadar gelmiş, onun da derdini anlamıyoruz. Polisin halinden, turist işini iyice benimsediği belli. Bu iş memleket işidir diye, bir şeyler yapmak için çırpınıp duruyor zavallı... Kadına eliyle «gel» işareti yaptı. Bereket bu işaretlerin tükçesi, fransızcası yok... Trafik polisi ile Fransız kadını yaya kaldırımına çıktılar. Oradan üç okul çocuğu geçiyor, on beş on altı yaşlarında. Polis çocuklardan birinin kolunu tuttu:

— Parle vu Fanse?

Oğlan bir durdu, yardım istercesine arkadaşlarına baktı. Onların şaşkınlığı, polisin, kadına yardım etmek için acelesinden şaşırıp fransızca konuşmasındandı. Polis bu sefer öteki çocuğa döndü:

— Parle vu Fanse?

Polis, türkçeyi unutmuştu sanki. Kendisi bir turistmiş gibi sağa sola, gelip geçene bağırıyordu:

— Parle vu Franse?

Üçüncü çocuk:

— Vıy ama amca, konuşamam, dedi.

Fransız turisti ile polisin çevresini kalabalık alıverdi. Çocuklardan biri öbürüne:

— Ulan, sen fransızcadan dokuz almadın mı? Konuşsana... dedi.

— Gramer sorsa bilirim. Baksana parle vu, diyo...

Turist çenberin ortasında şaşkın kalmıştı.' Sorduğuna pişman olduğu belli ama, bir kere sormuş. Herkes de cevap vermek için çırpınıyor. Bırakıp gitse ayıp olacak. Asıl üzülen polis. Çocuklara:

— Tüh ulan, diyor, bir de mektepli olacaksınız, parlevu'ya karşı bir laf edemediniz.

— Ben söylerim ama, yanlış olursa karışmam. Bak ayıp olur sonra...

— Söyle ulan...

— Ulan deme be, kadın anlar.

— Fransız ulanı anlar mı?

— Ulanı herkes anlar. Her dilde ulan ulandır.

Polis işe karışıyor:

— Ulanı bırakın şimdi. Parlevu Franse var mı içinizde?

Kalabalıktan bir ses:

— Vıy ama, komsi komsa... diyor. Başka biri yanlış çıkarıyor:

— Ona komsi komsa denmez...

— Vay efendim, ne denirmiş?

— Ön pö, denir.

— O kadar iyi fransızca biliyor san, gel sen konuş.

— Bilirim ama, konuşamam. Kitap olsa ver, çatır çatır çevireyim.

— Ulan sen daha parlevuyu bilmiyorsun, kitap çevirecekmiş.

— Oğlum, tradüksiyon başka, parlevu başka...

Polis hem kızmış, hem üzülmüş:

— Yahu, şu kadar insanın içinde bir tane parlevu Franse adam yok mu?

— Amerikanca olsa hepimiz konuşuruz. Ama şimdi Fransızcanın modası geçti.

Kadın, çevrilmiş, şaşkın şaşkın dört bir yanına bakıyor. Polisin son umudu yine öğrenci çocuklarda:

— Hadi be oğlum, bunda sıkılacak ne var?

Kırk yaşlarında bir adam:

— Şimdiki çocuklar haylaz, diyor. Varsa yoksa top... Bizim zamanımızda, ben orta mektepteyken vallâhi Piyer Loti'yi tercüme ederdim. Değil böyle parlevu Fransızca, bülbül gibi konuşurduk beyim.

— Vallâhi öyle. Ben kaç kere fransızca hocasının yanlışını çıkardım da herif kızdı, en sonunda beni sınıfta bıraktı.

— Yahu, parlevu Franse... Bir kişi yok mu be?

Çocuklardan biri:

— Vıy... diye bağırdı.

Çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu. Kalabalık çocuğu gayrete getiriyor:

— Hadi oğlum.

— Aferin be...

— Söyle söyle...

Fransız kadın «vıy» denildiğini duyunca paldır küldür konuşmaya başladı. Çocuklardan biri:

— Vıy demek kolay, dedi, gel de şimdi konuş bakalım.

Bir durgunluk oldu. Polis bir kere daha;

— Parlevu Franse... diye adam aradı.

Çocuklar cevap verebilmek için konuşmaya başladılar.

— Avuar fiilinden endikatif prezanı nasıldı ulan?

— Jave, tü ave, il ave, nu avon, vu ave, il ave...

— Değil be... O senin dediğin passe sempil...

— Bir kere bu parlevu fiili negatif mi, yoksa regüliye mi?

Fransız kadın kalabalığı yarıp gitmek istiyor. Ama polis ona iyilik etmek, yardım etmek istediği için, elinden tutmuş:

— Madam, pardon... ön münit.. Şimdi konuşacaklar. - Çocuklara - hadi be...

— Bir kere bunun başına Jö sü-vi gelecek...

— Jösvi gelecek ama... Ondan sonra?

— Ondan sonra, özne, verb...

Çocuklardan biri, sınavda birden aklına gelmiş gibi:

— Vıy madam, jösvi parle Franse... diye bağırdı.

Kadın güldü:

— Jö vu römersi boku.. dedi.

Kalabalıktan bir alkış koptu. Kadının derdi görüldüğü, sorduğuna karşılık verildiği için, kalabalık da yol açtı, kadına yol verdi.

Belki içinizden:

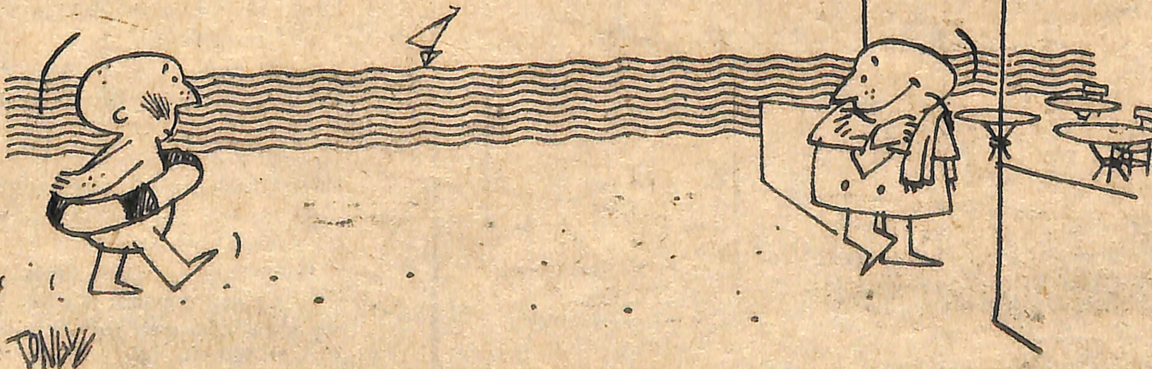
— Madem sen fransızca roman çeviriyorsun, neden kadınla konuşmadın? diye bana sorarsınız.

Ben fransızca bilmem ki... Eski türkçe zamanında fransızcadan çevrilmiş romanlar var. Ben o eski türkçeleri yeni türkçeye çeker, fransızcadan roman çevirdim diye kitap basanlara satarım.

— Parlevu Fransızca?

— No madam...

●

YAZISIZ!..

Evlilik neymiş?

Sevimli ve zeki İnci Pirinççioğlu nun yanında, genç bir kız, evlilik aleyhinde atıp tutuyordu. İnci Pirinççioğlu:

— Kaç kere evlendiniz ki? diye sorunca kıza fena bozuldu. Hınçla:

— Daha hiç evlenmedim. Bence evlilik bir hapishanedir! dedi.

— Doğru, diye tasdik etti bayan Pirinççioğlu; hem de mahkûmların gardiyanlarını istiyerek seçtikleri tek hapishane...

Hainlik

Divan'ın terasında, hanımlardan mürekkep bir guruptular. Maçkanın meşhur dullarıydı. Birisi:

— Israrlarına dayanamadım, acıdım, diye anlattı. Dün, nihayet kendimi Şevket'e verdim!

Bir ses duyuldu:

— Zavallı Şevket!

Bir başka ses sordu:

— Peki şekerim, üste ne verdin?

★ **Yazan : Kuşakçı Hasan Efendi** ★

HARİCYE memurluğundan emekli, hayır, o zaman daha emeklilik yoktu, tekaüt demek daha doğru... Hariciye memurluğundan emekli Baha bey memlekete demokrasi gelmeden evine demokrasiyi getirmişti. Onun babası Selim Paşa da böyle idi. Paşanın evinde tam bir hürriyet havası eserdi. Bu hava içinde yetişen Baha bey de çocuklarına aynı şekilde hareket etti. Büyüklere saygı denilen şey, onların karşısında el bağlayıp oturmak değildi. Asıl saygı içten olmalıydı. Baha beyin oğlu Râzi bey, yirmi yaşına gelince babasıyla bir masada oturur, içerlerdi. Ama hiç bir zaman baba oğul arasında kar şılıklı saygi sevgi kıl kadar bozulmazdı. Her meseleyi açık saçık konuşurlar, tartışırlardı. Onlar baba oğul değil, iki arkadaştılar. Râzi bey de kendi oğlu Sermet'i aynı terbiye ile yetiştirdi.

Büyük baba Baha bey emekli olduğu sene, torunu Sermet da doktor çıkmıştı. İhtisasını yapmak için Fransa'ya gidecekti. Baha bey oğlu Râzi'ye:

— Biz de Sermet'le beraber Paris'e gidelim. Bir ay kadar gezer dolaşır, döneriz, dedi.

Râzi bey, yetmişini aşmış babasına anlayışla güldü. İhtiyarın gönlü taze idi, içi gençti. Torunu Sermet'i Paris'e götürmek bahanesiyle, o da biraz gönül eğlendirmek istiyordu. Râzi bey de buna dünden gönüllü idi.

Üç kuşak, büyük baba, baba, torun Paris'in yolunu tuttular. Paris'te on beş gün hep beraber gezip tozdular. Üç kuşağın üç erkeği, ne kadar anlayışlı, ne kadar arkadaş olurlarsa olsunlar, hep bir arada Paris'in tadını çıkaramıyorlardı. Bu, birbirlerinden çekindiklerinden değildi. Anlaşmazlık, üç kişi arasındaki yaş farkından ileri geliyordu. Bir gece kulübüne gittikleri zaman, büyük baba Baha bey, kadınlardan biriyle ahbap olunca kadar oğlu Râzi bey, iki üç kadınla tatlı tatlı konuşuyor, eğleniyordu. Torun Sermet'e gelince, o kulüpteki bütün kadınlarla ikişer kere dans etmiş bulunuyor:

— Artık başka bir bara gidelim diyordu.

Babası:

— Acelen ne? Şimdi eğlenmeye başladık... derken, büyük baba da:

— Daha yeni geldik... diyordu.

Bu anlaşmazlığı çok iyi anlayan büyük baba:

— Dinleyin beni... dedi. Gideceğimiz güne kadar herkes ayrı ayrı eğlensin. Ne dersiniz?

— Çok güzel...

Yaşlı, orta yaşlı, genç, üç kuşağın üç erkeği, bir hafta sonra kaldıkları otelde buluşmak üzere ayrıldılar. Üçü de kendine göre bir hafta Paris'in tadını çıkardılar. Paris demek, neşe, müzik, dans, ışık, hepsinden de çok kadın demek...

Bir hafta sonra üç erkek otelde buluştular. Doğrusu aralarında yaş farkı vardı ama, üçü de yorgundu. Râzi bey, babasına:

— Paris kadınlarını nasıl buldunuz? diye sordu.

Büyük baba:

— Paris kadınları çok sabırlı... Fevkalâde kadınlar, dedi.

Bu sefer torun babası Râzi beye sordu:

— Siz nasıl buldunuz baba?

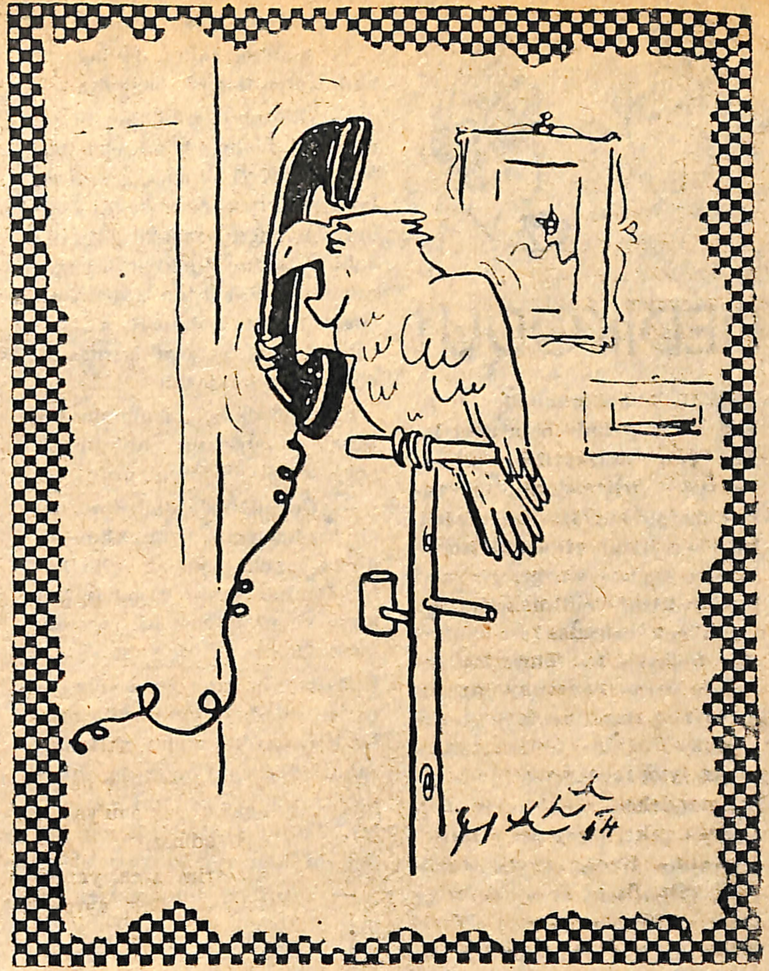
— Fevkalâde... Parisli kadın çok bilgili.

Büyük baba ile baba torunlarına sordular:

— Ya sen? Sen nasıl buldun Paris kadınını Sermet?

Sermet:

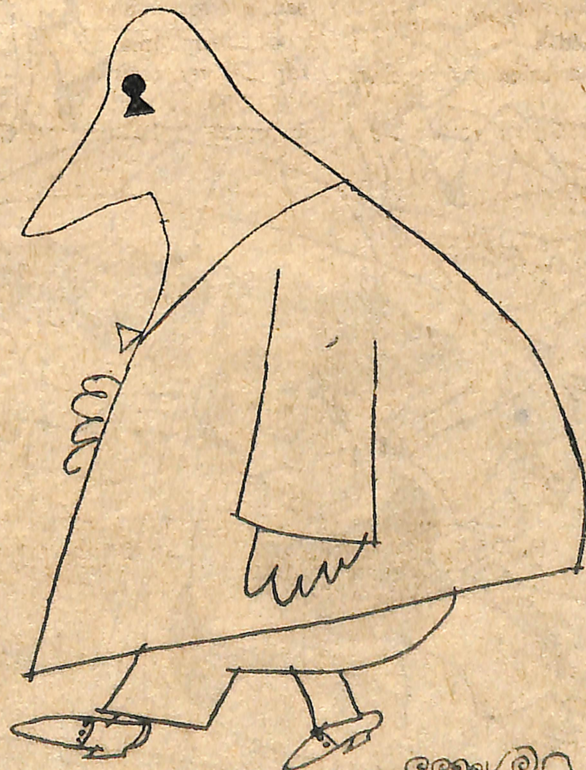
— Parisli kadın fevkalâde, dedi çok cilveli oluyorlar.

— Alo, kuşçu dükkânı mı orası? Burası Doğan beyin evi, çabuk bir dişi papağan gönderiniz!..

— Ne yapsın zavallı, gözetlerler diye kabinede soyunmuyor!..

YAZISIZ!..

MİNİK HİKÂYE :

DEDİKODU!

BİR kabul gününde bir araya gelmiş olan dört kadın, hararetli bir münakaşaya girişmişlerdi; mevzuları da şu idi: Herkesin gizli, kimseye itiraf etmediği kusurları ve suçları vardır. Halbuki bunlar itiraf edilse, anlatılsa, insan çok rahatlar ve bunlardan kolayca kurtulur. Bu neticeye varan hanımlar, sırlarını birbirlerine açmağa karar verdiler. Önce birinci kadın anlatmağa başladı:

— Kumara fena halde düşkünüm dedi. Eğer bir gün oynamasam âdeta hasta oluyorum. Çoğu defa evin erzakı ve ihtiyaçları için ayrılan parayı kumarda kaybetmişimdir.

İkinci kadın ise şunları söyledi:

— Bende de irade namına bir şey yok ve erkeklere fena halde düşkünüm. Yolda peşime takılanlarma dahi dayanamıyorum. Hattâ bu yüzden bir defasında canımı zor kurtardım. Ama yine de bu feci hastalıktan kendimi kurtaramadım.

Ve bundan sonra da üçüncü kadın itiraflarına başladı:

— Bildiğiniz gibi, benim kocam, işi icabı sık sık seyahatlere çıkar. O olmadığı zamanlar eve kapanır ve kendi kendime içmeğe başlarım. Bu da benim zaâfım, içkiye dayanamıyorum. Sabahtan oturur, akşama kadar içebilirim ve kocamın evden uzaklaşmasını, dört gözle beklerim.

Sıra dördüncü kadında idi, fakat o sırlarını anlatmağa pek istekli görünmüyordu:

— Üçünüzü de dinledim, dedi, kusurlarınız benimkinin yanında çocuk oyuncağı gibi kalır. Benim sırrım o kadar korkunç ve utandırıcı ki, onu anlatmağa cesaretim yok...

Bunun üzerine üç kadın ısrara başladılar ve kendilerinin bu itiraflardan sonra ne kadar rahatladıklarını onun da anlatmasının iyi olacağını söylediler. En nihayet dördüncü kadın da konuşmağa razı oldu:

— Ben dedi dünyanın en feci dedikoducusuyum. Ne işitirsem, derhal başkalarına anlatmak için dayanılmaz bir arzu duyarım. Ne kadar gayret ettimse de sır saklamaya muvaffak olamadım. Ve.. işte şimdi de burada işittiklerimi gidip herkese anlatmak için zor sabrediyorum.

«İnsan insanın kurdudur» (Homo homini Lupus)
— Hobeas —

YAZISIZ!..

Hadımlı

Akşamdı. Denize karşı masayı kurmuşlardı. Önlerinde, pul pul sedeflenmiş kadehler, konuşuyordular. İçlerinden tıknazcası:

— Tanırım yeni Vali vekilimizi, dedi. Çok çalışkan gençtir doğrusu...

İkinci tasdik etti:

— Ben de tanırım. Mükemmel bir hukukçudur...

Üçüncü adam, sigarasından bir kaç duman halkası çizerek söze karıştı:

— Zeki, enerjik bir idare âmiridir...

Dördüncü adam susuyordu. Hep birden ona bakarak:

— Ne o, dediler, sen bir şey söylemiyorsun?

— Vallâhi, diye dudak büktü, ben tanımam... Ama, soyadı hoşuma gitmiyor.

— Soyadı mı?.. Ne var soyadında sanki?..

Dördüncü adam, biraz öfkeli:

— Daha ne olsun birader, dedi, İstanbul her gün hareket, her gün faaliyet içinde... Biz, yeni yeni imar zürriyetleri beklerken... efendim.... Hadımlı olur mu?

Balayı!

Kız, annesine sordu:

— Neden evliliğin ilk ayına bal ayı diyorlar?

— Ondan sonrakiler acı da ondan...

Aman...

Şiddetli bir kavgadan sonra, kadın tabancasını çekip kocasına çevirdi. Lâkin heyecandan o kadar eli titriyordu ki, kocası yalvarmağa başladı:

— Ne olursun şekerim, bana iyi nişan al da ateş et! Başka tarafa ateş edersen mahvolurum...

Şecaat arzederken

Müzmin hastalardan biri sinir hekimi Sabahattin Kerimoğlu'na telefonla teşekkür etmek ihtiyacını duydu:

— Minnettarım! dedi.

— Demek tedavimden fayda gördünüz?

— Hem nasıl... Âdeta bambaşka bir kadın oldum. Kocam da, arkadaşları da son derece memnunlar!

KOCAM

★ *Yaşamağı yarına*
akıp bitmesini bekleyen

★ *Talih cehaletimiz*

★ *Hiç bir şey arzu*

★ *Erkek karısından*
ağır ve daha çirkin olma

★ *Kötüyü taklit ed*
der... Halbuki iyiyi takli
erişemez.

★ *Aç eşek her otu*

MİNİK HİKÂYE :

HÜKÜM

GENÇ bir Meksikalı birkaç koyun çalmış ve kaçarken de kendisini yakalamak isteyen adamlardan birini öldürmüştü. Muhakemesi pek uzun sürmedi, deliller âşikârdı, suçu sabit görüldü. O gün son mahkemesi yapılacak ve karar verilecekti. Meksikalıyı mahkemeye getirdiler. Hâkim ona adiyle hitap ederek:

— Jose Manuel Miguel Xavier Gonzales, dedi, ayağa kalk. Mahkûm oturduğu yerden heyecanla ayağa kalktı:

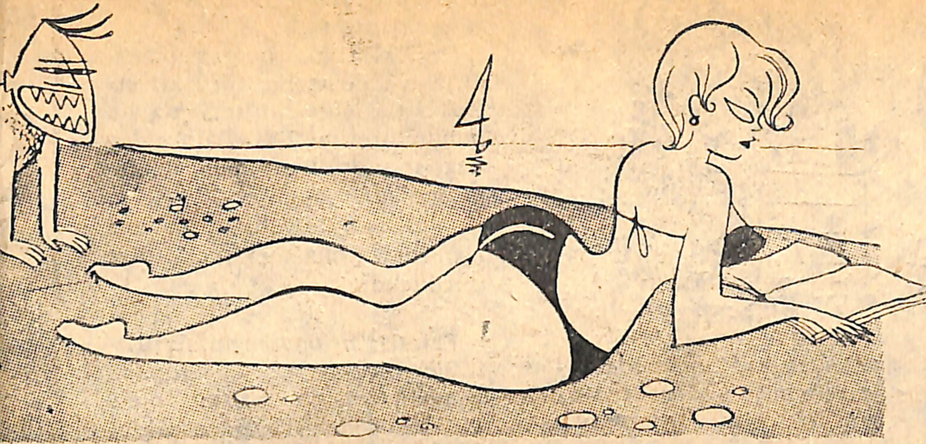
— Jose Manuel Xavier Gongales dedi tekrar hâkim. Birkaç aya kadar mevsimlerin en güzeli olan ilkbahar geliyor. Kışın soğuğu ve karları bilmediğimiz başka ülkelere gidecek. Bütün buzlar eriyecek, nehirler daha coşkun akacak ve hava sihirli bir kudretle yavaş yavaş ısınacak. Güzel Meksika'nın yamaçları, ovaları, tatlı bir yeşilliğe bürünüp bu yeşilliğin içinde papatyalar, gelincikler ve mis gibi kokulu türlü çiçekler boy atacak. Bu çiçeklerin kokusunu rüzgâr tâ uzaklara taşıyacak ve ipek kanatlı kelebekleri sapsarı balarılarını buralara çekecek... Korularımızda ise bülbüller en güzel şarkılarını bu ilkbahar söyliyecek; onları gizli gizli sevişen genç âşıklar dinliyecek. Zira ilkbahar aşk mevsimidir ve ilkbaharın âşık olduğu memleket Meksikadır, değil mi Jose Manuel Miguel Xavier Gonzales?

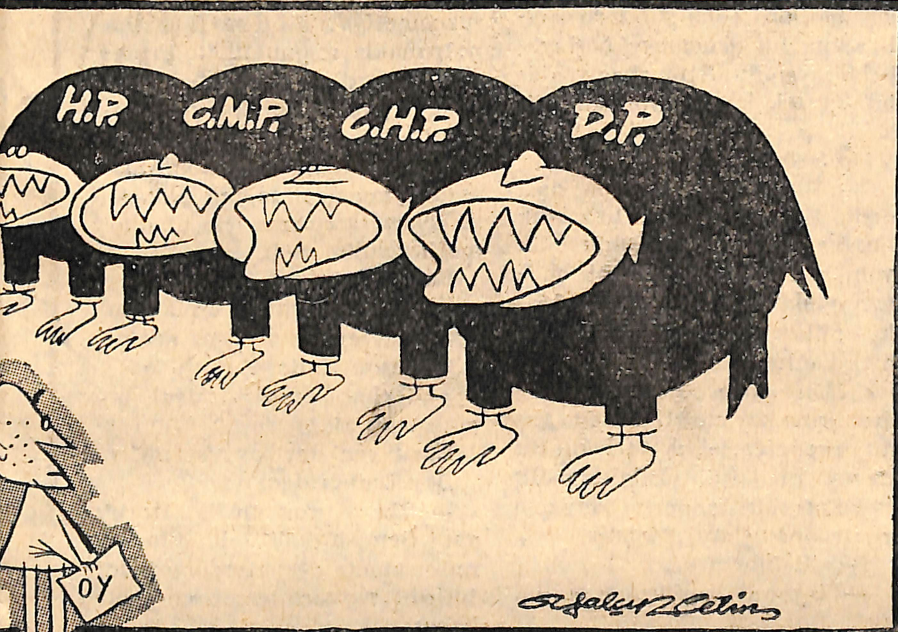
İşte kışın böyle ıssız ve terk edilmiş gibi görünen şu ovalar tabiatın emsalsiz mucizesiyle kısa bir zamanda uykusundan uyanıp tamamen değişecek...

İşte kışın böyle ıssız ve terkedilmiş gibi görünen şu ovalar, tabiatın emsalsiz mucizeleriyle kısa bir zamanda uykusundan uyanıp tamamen değişecek.

Hâkim, yorulmuştu, bir bardak su içti, karşısında ayakta duran ve sözlerini büyük bir dikkatle dinleyen mahkûma müthiş bir bakışla baktı, parmağını ona doğru uzatıp tamamen değişmiş bir sesle:

— Fakat sen dedi, Jose Manuel Miguel Xaiver Gongales olacak alçak köpek, bütün bunların hiç birini göremiyeceksin, zira gelecek cuma asılmış olacaksın...

Klâkson yasağı

Trafik polisi, arabayı durdurdu.

— Yasak olduğunu bile bile klâkson çaldınız, dedi. Zabıt tutacağım...

— Vallâhi klâkson değil abi, dedi şoför. Radyoyu açık bırakmıştım, Hamiyet abla şarkı söylüyordu...

Acaba?

Esat Mahmut Karakurt, bir türlü yaşlandığını kabul edemez. Hovardalıktan da vazgeçemez. Bir akşam, arkadaşlariyle birlikte, kadınlı bir meclisteydi. Tesadüfen bir kişi arayla yakınında bulunan genç pek tâze bir kıza göz kırptı. Kız nezaketle ve büyük bir saflıkla sordu:

— Vah vah, gözünüze bir şey kaçtı galiba... Acıyor mu?

...N LAFLAR

...den, nehri geçmek için suların
... benzer.
...ci ismidir.
...en daima hür olacaktır.
...uzun boylu, daha kaba, daha
...ündeki misalden daha ileri gi...
... önündeki misalin derecesine

Konserve

Güney Afrika'da seyahat etmiş olan arslan avcısı Sait Salâhattin anlatmıştı:

Günün birinde iki yamyam çıldırmış. Bunları timarhaneye kapamışlar. Nasılsa ziyaretlerine gitmiş olan bir yabancı, valizini onların yanında unutmuş. Valizi karıştıran yamyamlar, bir alay sinema yıldızı fotoğrafı bulunca, biri, hemen resimleri yalayıp yutmağa başlamış. Ötekine:

— Sen de yesene? demiş.

— Olmaz, demiş öteki, et konservesi mideme dokunuyor!

Az sonra söylerim!

Davetteydiler. Sofrada, yanında oturduğu hanımefendi, o kadar dekolte bir tuvalet giymişti ki, her tarafı meydandaydı. Kendisine iştihayla baktığını görünce, sofra komşusuna sordu:

— Tuvaletimi nasıl buldunuz?

Komşusu, hemen iskemlesinden masanın altına kaydı ve oradan seslendi:

— Cidden güzel! Eteklerini bulabildim!

Müjde!

Bay .... karısına seslendi:

— Müjde hanım, artık hiç bir öğrenci sınıfta kalamıyacakmış...

Kadın içini çekti:

— Bizim haylâz oğlan ne yapar, yapar yine kalır!..

Çocuklar zararlı neşriyattan korunacak.. (Gazeteler)

— Bırak bakayım elinden o müstehcen mecmuayı!..

AMERİKAN MİZAHINDAN

İnsanın yeri

BAY Bainbridge'nin hayatına altı şempanze karıştığı zaman otuz sekiz yaşındaydı. Bekârdı. Kocaman, eski bir evde oturuyordu; bir garajı bir limonluğu, bir tenis yeri, iyi seçilmiş kitaplardan bir de kitaplığı vardı. New-York'taki mallarından gelen aylık geliri ni çok tutumlu kullanıyor, hiç kimsenin etlisine, sütlüsüne karışmıyordu. Bilime, sanata düşkün bir İngiliz taşra aristokratı gibi yaşıyordu.

Ara sıra New-York'a giderdi. Başına felâket getiren altı şempanze teorisini New-York'taki bir kokteyl partide öğrendi. İçki için gelmiş olanlar kafayı çektikten sonra gitmişlerdi. Kalanlar çene çalıyordu. Konuşanlardan bir eleştirmeci yanındakine şöyle diyordu:

— Altı şempanze altı daktilo makinesinin başına oturtulup tam verimle çalıştırılacak olsa bir milyon yılda British Museum'daki bütün kitapların birer kopyasını çıkarabilirlerdi.

Bay Bainbridge bunu söyleyene yanaştı,

— Altı şempanze mi? dedi. Daha önce de duymuştum. Nedir bu Allahaşkınıza?

— Altı şempanze, matematikcilerin eski bir sözüdür. Ben bunu okuldayken herkesin işittiğini sanıyordum. Demek duymadınız. Bu bir kanundur. Şöyle: Altı şempanzeyi, altı daktilo kız gibi, altı daktilo makinesinin başına oturtuyorsunuz. Bunları, insanların yazdığı kitapların birer kopyasını çıkarmakla görevlendiriyorsunuz. Anlaşıldı mı? Doğrusu şempanzeler için bu kitaplar kuş dili gibi anlaşılmaz bir şeydir. Ama yine de, bir tek yanlışsız bütün kitapları kopya ediyorlar.

— Yanlışsız mı?

— Evet. Daktilo yazmaya, bir kitaba bakarak, orada ne varsa olduğu gibi yazmaya alıştırılmış şempanzeler, bir tek yanlışsız yazıyorlar.

Orada bulunanlardan biri,

— Ne kadar saçma! diye bağırdı.

— Saçma olabilir ama, buna inananlar var.

Bay Bainbridge,

— Bu gerçekten denenmiş olsaydı, olağanüstü bir şey olur du, dedi.

Bu konuşmadan dokuz hafta sonra Bay Bainbridge, arkadaşı matematik profesörü Mallard ile çalışma odasında oturuyordu.

— Mallard, dedi, seni buraya neden çağırdığımı biliyor musun? Sana daha önce matematikle ilgili bir teoriden söz etmiştim. Bu konuda senin de düşünceni sormuştum.

Profesör Mallard,

— Evet, dedi, ben de sana bütün okullarda anlatılan bu teorinin bir deneyle gerçekleşmesi güzel olur, demiştim. İhtimali hesap üzerinde çalışanlar için pek ilginç bir deneme olur.

— Mallard'cığım, bir kimse bilgin olmasa bile, bir takım denemelerle bilime yararlı olabilir. Kısacası ben de...

— Bana demek istediğine göre daktilo yazmasını bilen altı şempanze bulup bir odaya kapayacaksın. Onlara British Museum'daki bütün kitapları kopya ettireceksin. Öyle mi?

— Evet, öyle. Tam istenildiği gibi altı şempanzeyi aldım bile. Onlara ahırın arkasında bir yatma yeri yaptırdım. Şimdi şempanzeler limonluktalar. Orası havalıdır. Limonluktaki bit kileri, ağaçları da söküp attım. Şempanzeleri bir sirkten aldım. İşler kolayca olup bitti.

Bay Bainbridge, profesör Mallard'ı aşağı kata indirdi. Limonluğa girdiler. İçerisi temizlenmiş, oraya altı daktilo makinesi yerleştirilmişti. Her daktilonun solunda birer düzenli yığın sarı yazı kâğıdı duruyordu. Her masanın altında da boş kâğıt sepeti duruyordu. Duvarda rafta da ayrı ayrı altı kâğıt yığını vardı. Bunlar da şempanzelerin yazdıkları kâğıtlardı.

Bay Bainbridge, yazılı kâğıtlardan bir parçasını aldı, profesör Mallard'ın önüne koydu:

— Bill adındaki şempanze «A» nın daktilo ettiği kitap.

Profesör yüksek sesle ilk yap rağı okudu:

— Oliver Twist - Yazan: Charles Dickens!..

Profesör şaşırmıştı:

— Bunları bir şempanzenin mi yazdığını söylüyorsunuz?

Bay Bainbridge,

— Hem de kelime kelime, vir gülüne kadar, dedi. Kâtibimle beraber kitapla bu kopyaları baştan sona karşılaştırdık, bir tek yanlış bulamadık. Oliver Twist'i bitiren Bill şimdi bir sosyoloji kitabını kopya etmeye başladı, hem de İtalyanca. Bu gidişle ay başına kadar bir kitap daha bitirecek.

Yüzü sapsarı kesilen Profesör Mallard kekeledi:

— Hepsi... hepsi de şempanze mi bunların?

— Evet. British Museum'da olan bütün kitapları birer birer alıp onlara yazdırıyorum. Anatole France'ın kitaplarını, Conan Doyl'ın, Sammerset Maugham, Marcel Proust, yerli yabancı bir çok kitapları. Altı şempanze hiç sekmeden tam bir milyon yılda, British Museum'daki bütün kitapları hem de hiç yanlışsız kopya edecekler, Mallard sana şunu da söyliyeyim, bu denemeye başlayalı bir ay oldu. Şempanzeler daha bir tek kâğıt ziyan etmediler.

Profesör,

— Birdenbire şaşırdım da... dedi. Bilim gözüyle bakarsak bunda hiç bir olağanüstülük yok. Bu altı şempanze bir milyon yılda British Museum'daki bütün kitapları hem de hiç yanlışsız kopya edebilirler. Daha önce de buna inandığımı sana söylemiştim. Sana şunu arkadaşça sağlık veririm: Bu deneyi gizli tut. Bilgisiz halk tabakası bu denemeyi duyarsa yanlış inanışlara saplanır.

Bay Bainbridge,

— Ben de o düşüncedeyim, dedi,

***

Bundan sonraki üç ay içinde Profesör Mallard hemen her cuma günü öğleden sonra bay Bainbridge'e telefon edip haber almış, bilgi edinmişti; sınıftan çıkar çıkmaz ilk yaptığı iş bu oluyordu. Profesör:

— Eeey! Ne var ne yok?

Sorusuna, Bay Bainbridge şöyle diyordu:

— Hep bir hızda çalışıyorlar, Mallard, daha bir tabaka kâğıt ziyan etmiş değiller. Eğer cuma günleri Bay Bainbridge şehre inecek olursa kâtibine şöyle mesajlar bırakıyordu: «Bay Bainbridge diyor ki şu anda Trevelyanın «Macanleyin hayatı» adlı eserini, St. Augustinein itiraflarını, İrvingin «George Washingtonun hayatı» adlı eserini, ölünün kitabını ve parlâmentoda çekilmiş bazı nutukları yazdırmaktayız.»

Profesör Mallard da sesinde bir hırıltı şu cevabı veriyordu:

— Hatırlat ona bir kere daha vaktile dediklerimi, diyor ve telefonu gürültü ile kapıyordu.

Bir cuma günü Profesör Mallard telefon edince Bay Bainbridge ona şu cevabı verdi:

— Yeni bir şey yok. Yazılan müsveddeleri raflara istif etmekle uğraşıyorum. Bunları yakmak istiyorum ama bir bilimsel değerleri vardır diye kıyamıyorum.

Alıcının içinden gelen ses şöyle gürledi:

— Hangi bilimsel değerden dem vuruyorsun yahu! seni gidi şempanze seni!

Profesör buna benzer gücendirici ve kırıcı bir sürü lâf etti, lâf değil de bir sürü söğdü, bunun üzerine Bay Bainbridge üzgün, şaşkınlık içinde telefonu kapadı:

— Bana öyle geliyor, Mallard çizmeden yukarı çıkıyor diye mırıldandı.

***

Ertesi gün onun için sürprizli bir gün oldu. Carley'nin yani, şempanze D'nin bitirmiş olduğu müsveddeleri gözden geçiriyordu. Bu Samuel Pepys'in tam ruznamesiydi; o bu sayfaları karıştırmakla meşguldü ki Profesör Mallard birden bire ona baskın yapar gibi kapıda gözüktü.

— Dünkü telefon konuşmasında yapmış olduğum hakarete benzer konuşma için af dilemeğe geldim, dedi.

Bay Bainbridge,

— Rica ederim, unut onu, dedi, bir şey içmek ister misin?

Profesör Mallard,

— Okkalı bir viski, dedi, biraz soğuk aldım da.

Nasıl yeni bir şey var mı?

Bay Bainbridge:

— Hayır, yok, dedi, Dinty, yani Şempanze F John Florio'nun Montaigne tercümelerini bitirdi, başkaca enteresan bir haber yok.

Profesör Mallard omuzlarını silkti ve içkisini bir yudumda yuvarladı.

— Şunları çalışırken görmeyi ne kadar isterdim, dedi. Nasıl onları rahatsız etmeme müsaade eder misin?

— Hayır, neden rahatsız edecek mişsin? Ben günün her saatinde gider çalışmalarını gözden geçiririm. Dinty Montainge yi bitirmek üzeredir. Bunları yeni bir işe başlarken görmek te hayli enteresandır. Yeni bir esere başlarlarken aynı kâğıda yazmakta devam edecekler sanırdım, fakat aldanmışım. Yeni bir esere başlarlarken hemen makinadan öbür esere ait kâğıdı çıkarıp yeni kâğıt takıyorlar. Daima yeni bir tabaka kâğıt ve başlıklarda büyük harfler.

Profesör Mallard hiç bir şey söylemeden ikinci bardağı da bir yudumda yuvarladı.

— Haydi gidelim dedi.

Limonluk loştu, şempanzeler masalardaki lâmbaların ışığında makinelerile durmadan takır takır yazı yazmaktaydılar. Maymunlara bakan adam bir köşede oturmuş muz yiyor ve bir kitap okuyordu.

Bay Bainbridge:

— Sen şöyle bir saat kadar git hava al, dedi. Adam çıktı gitti.

Paltosunu çıkarmamış olan Profesör Mallard elleri ceplerinde olduğu halde durmuş ma-

kinalarını takırdatıp duran şempanzeleri seyrediyordu, acaip bir sesle:

— Bainbridge, dedi, ihtimali bilimlerin her şeyi hesaba kattığını senin bilip bilmediğini doğrusu merak ediyorum, dedi, bu şempanzelerin bütün bu kitapları bir tek yanlışsız yazabilmeleri imkânsızdır. Fakat o kusur da işte bunlarla düzeltilebilir.

Ellerini ceplerinden çıkardı, ikisinde birer tabanca tutuyordu.

— Sen kenara çekil, sana bir şey olmasın! Dedi.

— Aman, Mallard, ne yapıyorsun? Bırak şunları elinden!

Önce sağ eldeki, sonra sol eldeki, ondan sonra yine sağ eldeki tabanca patladı, iki şempanze hemen yuvarlandı, üçüncüsü sallanarak bir köşeye sığındı. Bainbridge arkadaşının bileğini yakaladı ve tabancalardan birini onun elinden almağa muvaffak oldu.

— Şimdi ben de silâhlıyım, Mallard, tavsiye ederim sana vazgeç bu işten! Diye bağırdı.

Profesör Mallard'ın cevabı şempange E'ye ateş edip onu da cansız yere sermek oldu. Bay Bainbridge davranmak istedi, Profesör Mallard bu sefer ona da ateş etti, Bay Bainbridge süratli can çekişmesi esnasında tabancasının tetiğini çekti. Tabanca patladı, Profesör Mallard da yere yuvarlandı. El lerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek sağ kalan şempanzelere de birer kere ateş ederek sonra boylu boyunca uzandı.

Onun son sözlerini hiç kimse işitemedi:

— Hiç... Hiç kimse insanın yerini dolduramaz...

Bu daima düşmanlık ve kötülük... Bil'me karşı... İşte... bu işi de ben hallettim... Bilimin kurtarıcısı... Nobel armağanına hak kazandım... Ama ölüyorum... Ne zarar var!

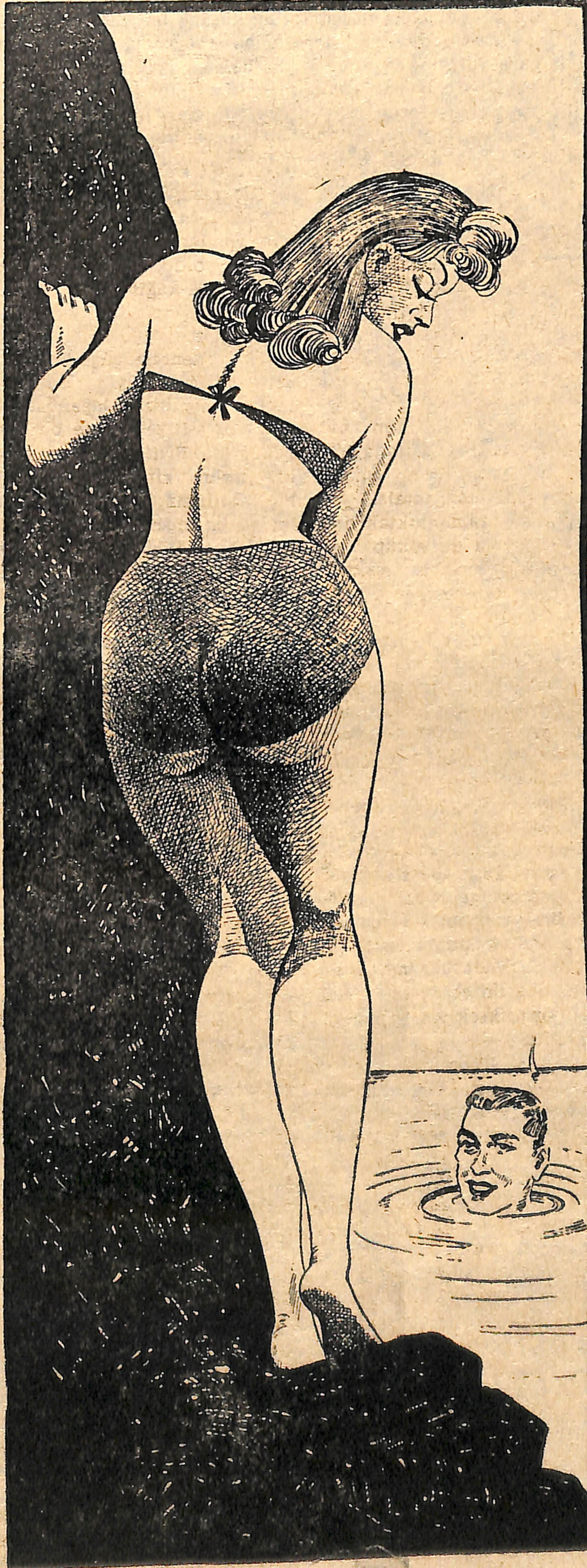
Diye soluyarak söylendi.

***

Bu gürültü - patırtı üzerine limonluğa koşup gelen ihtiyar bakıcının gözleri korkunç bir manzara ile karşılaştı. Lâmbalar titreşerek yanıyordu ve limonluğun camlarından süzülen parlak ay ışığı altında iki adam ellerinde henüz tütmekte olan tabancalarile yatmaktaydılar. Şempanzelerden beşi ölmüştü. Altıncısı şempanze F sağ eli kanlar içinde sarktığı halde makinasının üzerine kapanmış bulunuyordu. Yarasının can alıcı olduğu muhakkaktı; fakat buna rağmen sol elile Montaigne'nin son müsveddesini, makinadan çekip aldı ve onun yerine yeni bir kâğıt sürerek tek elile: Tom amcanın kulübesi. Harriet Beecher Stowe...

Diye yazdı, sonra oturduğu sandalyeden cansız yere yuvarlandı.

Eski Türk Mizahı

— Nasıl, suda halkaları beğendiniz mi?..
— Çoook... Tıpkı nişan halkasına benziyor!..

Kavuklu Hamdi

ORTA Oyununun eşsiz Kavuklusu Hamdi, bir gün Recaizade Ekrem beye gider. Ekrem bey, Kavuklu Hamdi'yi pek severmiş. Yemeğe alıkoyar, sohbete dalarlar.

O günlerde bir çok sıkıntılar içinde bunalan Hamdi, yana yakıla derdinden şikâyet ederken, Ekrem bey bahsi değiştirmek ister:

— Geçen haftaki Baskın temsilinde, diyebilirim ki, kendi kendinizi bile geçtiniz... Fevkalâdeydiniz, fevkalâde... Hele İsmail efendiye verdiğiniz cevaplar, zennelerle şakalarınız... Hepsi birbirinden güzel, birbirinden zarifti... Sizi o günkü kadar neşeli hiç görmemiştim!

Kavuklu Hamdi hazin hazin başını sallıyarak mırıldanır:

— Yaaa, öyle mi efendim? Demek kederimden olacak!

O

Yüz suyu!

TANZİMAT devrinin tanınmış çehrelerinden Antuvan Manas efendi dürüstlüğü, tok sözlülüğü ve nüktedanlığı ile vükelâ tarafından da sevilir ve tutulurdu. Mevkiinden istifade ederek, kendisine ait meseleler için olmasa bile, başkalarının işi için uğraşır, bunları âdeta kendisine dert eder, büyüklere rica ve minnette bulunurdu.

Onun bu halini gören dostlarından biri bir gün kendisine:

— Yahu Manas efendi, şunun bunun işi için bu kadar uğraşman, yüz suyu dökmen doğru mudur? Otur yerinde rahatına bak!» deyince, Manas efendi:

— A birader, der, yüz suyu ile değirmen çevrilmez ya, işte böyle eş dostun işi görülür...

O

İnanalım mı?

İSMET Mollanın pek çok menkıbeleri vardır. Fakat şu menkıbesi meşhurdur:

Molla bey, bir gün vaktin ricalinden birinin konağına iftara gider. Sofrada herkesin içinde konak sahibi:

— Molla beyefendi, der... Zat-ı âlileri için bektaşidir diyorlar... Acaba doğru mu?

İsmet Molla derhal şu cevabı verir:

— Aman efendimiz! İlin ağzı torba değil ki büzesin... Sizin için de (müntehây-ı-zevk) a müptelâdır derler. İnanalım mı?

(Not: Müntehây-ı zevk: Cinsi sapık!)

Milletlerin Güldükleri

— *Haydi sana Allahaısmarladık Luiza, kusura bakma, kocamı karşılıyacağım...*

Komik fiat

Beverly Hills'deki muazzam mağazalardan birinden Hollywood'lu bir artist şapka satın alıyordu.

Bir sürü şapka giydi çıkardı, hiç birini beğenmedi, en sonun da bir köşede çok hoşuna giden bir model buldu. Giydi ve almağa karar verdi. Satıcı kıza şapkanın fiatını sorduğu zaman ise, müthiş şaşırdı:

— Nee... ne diyorsunuz? Ama bu çok komik bir fiat.

Şapkacı kız sükûnetle cevap verdi:

— Şapka da öyle madam!

(Amerikan)

— *Sen istersen geriye dön, ben burada kalıyorum!.*

Geç kalmış!

Birçok küçük kızlar gibi Kornelita'nın da emeli bir hastabakıcı olmaktı. Bu arzusunu bebeği üzerinde tatbik eder, her gün hastabakıcılık oynardı.

Bir gün yine böyle hayali bir telefon muhaveresi yaptı: Kendisini çok acele olarak bir hastaya çağırıyorlardı. O telâş için de dışarı fırlarken sokak kapısını kapamayı unuttu. Annesi arkasından seslenince dönüp kapıyı şiddetle çarpıp hastasına seğirtti... Biraz sonra eve döndüğü zaman annesi sordu:

— Nasıl hastan iyileşiyor mu?

Küçük hemşire annesine ters ters bakarak cevap verdi:

— Öldü. Ben bu Allahın cezası kapıyı kaparken öldü. Yetişemedim... (İspanyol)

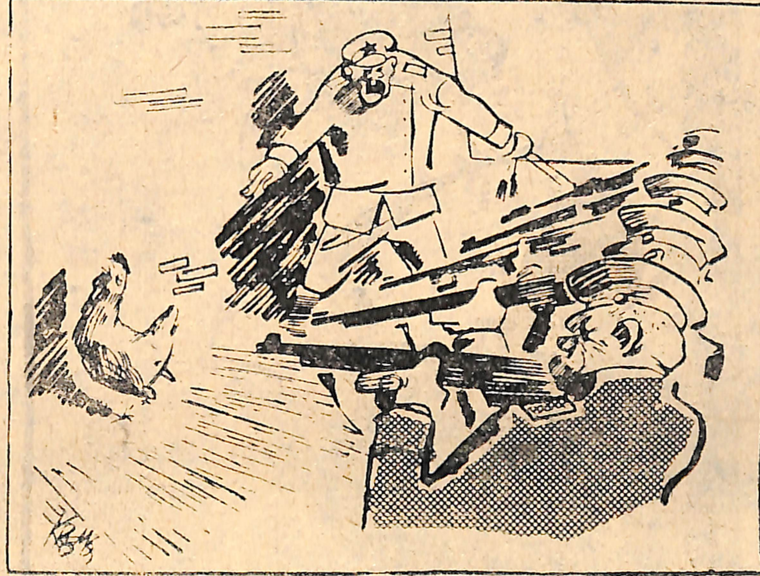
Zavallı kadın

Bir inşaat amelesi en üst kattan düşüp ölmüştü. Sigorta kurumu, yardım cemiyetleri tarafından dul kalan karısına bir hayli para yardımı yapıldı. Fakat hemen akabinde kadıncağız vergi, eski borçlar ve avukat masrafları gibi bir sürü şeyler için para ödemek zorunda kaldı. Her gün yeni bir şey çıkıyordu.

Bir gün vergi dairesinden dönerken komşusuna uğrayan kadıncağız kendini bir koltuğun üzerine atıp dert yandı:

— Ne zor şeyler yarabbi... Bazan öyle bunalıyorum ki keşke Jack şu binadan düşmeseydi, dediğim oluyor.

— *Fransız* —

— *Ateş edin... Üç gündür yumurtlamıyor!*

(İtalyan)

Neler alacak!

Genç anne, beş yaşındaki oğlunu bir Luna parka götürmüştü, epey gezip dolaştıktan sonra, kadıncağız hayli yorulduğunu farketti ve oradaki kanapelerden birine oturup çocuğuna çıkardı bir dolar verdi ve sordu:

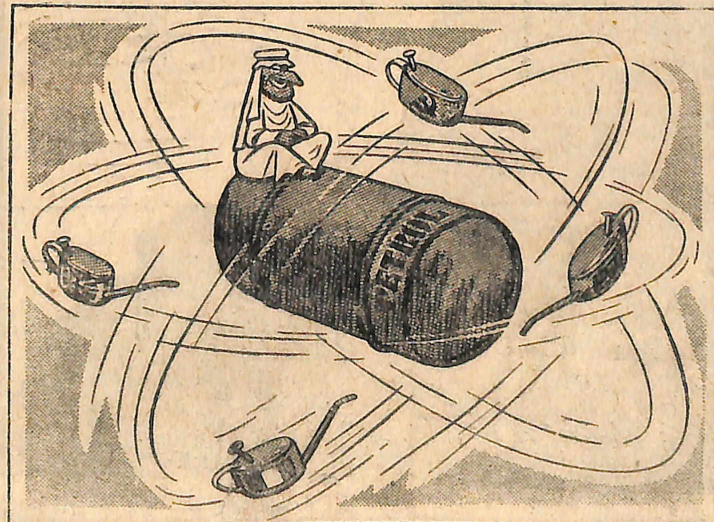
— Haydi şeker oğlum, git kendine birşeyler al, sonra gel burada biraz oturalım emi? Neler alacaksın paranla bakalım?

Çocuk saymağa başladı:

— Dondurma, elma şekeri, patlamış mısır, ketenhelvası, leblebi, keçiboynuzu...

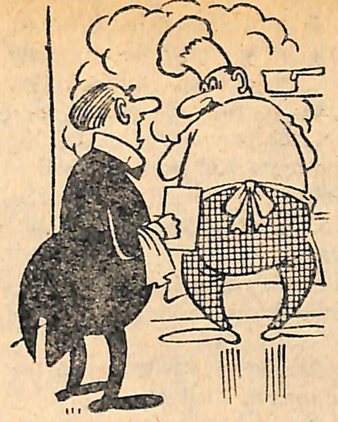
Sonra bir an içinde annesinin yüzündeki ifadeyi farkederek masum masum ilâve etti:

— Ve bir şişe de süt anneciğim! (İspanyol)

Arap âlemi!

(Tarantet-Press)

Garson — Küspe fabrikası sahibi ona verdiğimiz bifteğin nasıl yapıldığını öğrenmek istiyor!

İtiraflar

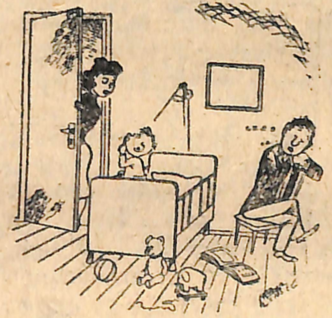
İtalyanın çok meşhur artistlerinden biri ölmek üzere idi.. Birden ağlamağa başladı ve yatağının yanındaki kocasının ellerine sarılarak:

— Sen dedi, bana nekadar iyi davrandın, bütün kaprislerimi çektin, beni çok sevdin.. Ah, halbuki ben bunlara mukabil sana defalarca ihanet ettim.

Kocası onu teselli etti:

— Üzülme sevgilim. Bu sabah içtiğin çaya arseniği kim koydu biliyor musun? Ödeştik.

(İtalyan)

Yazısız!

Elma servisi

Goldfarb ve Cohen ortaklar tatillerini Pariste geçiriyorlardı. İlk gün bir lokantaya girdiler. Fransızca bilmiyorlardı. Fakat Goldfarb bunu kabul etmiyordu. Ümitsiz bir halde bakınan Cohen'in elinden listeyi alıp garsona bir şeyler işaret etti.

Biraz sonra tepsi içinde nar gibi kızarmış ve ağzında da mutad üzere bir elma bulunan bir domuz geldi. Bunu gören Cohen feryadı bastı:

—Evet karnım çok aç, çok aç ama bilirsin ki ben domuz yemem.

— Domuz yiyen kim?... Fransada pişmiş elmayı böyle getirirler dostum.

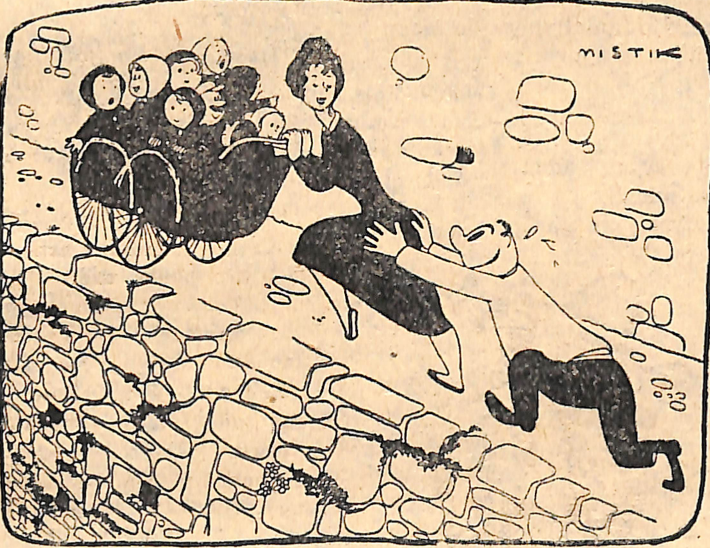
(Amerikan)

MISTIK

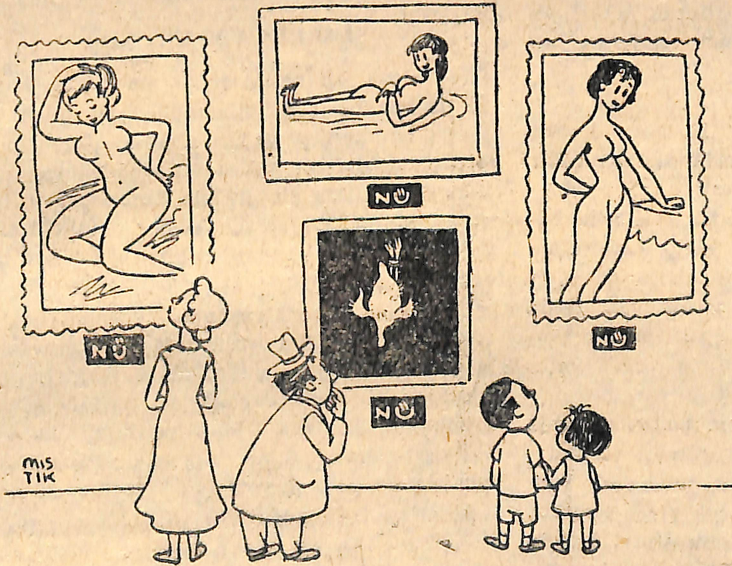
Adı, Mustafa Eremktar... Karikatür dünyasında onu Mıstık diye tanıyoruz. İki yıl evvel, kalemi bırakıp silâha sarılmıştı. Şimdi, vatan vazifesi bitti, sanat vazifesi başladı: Yine kalem elde....

Mıstık, evvelce Akşam gazetesinde çalışıyordu. Şimdi, Vatan gazetesinde... Gençtir ve her genç gibi iddialıdır.... Ama, iddiada galiba rekor kırıyormuş!

Eğer denildiği gibi «istemek, yarı yapmak» ise, ne mutlu ona!..

Kadın — Yardımınıza teşekkür ederim...
Erkek — Rica ederim efendim, benim için zevktir!..

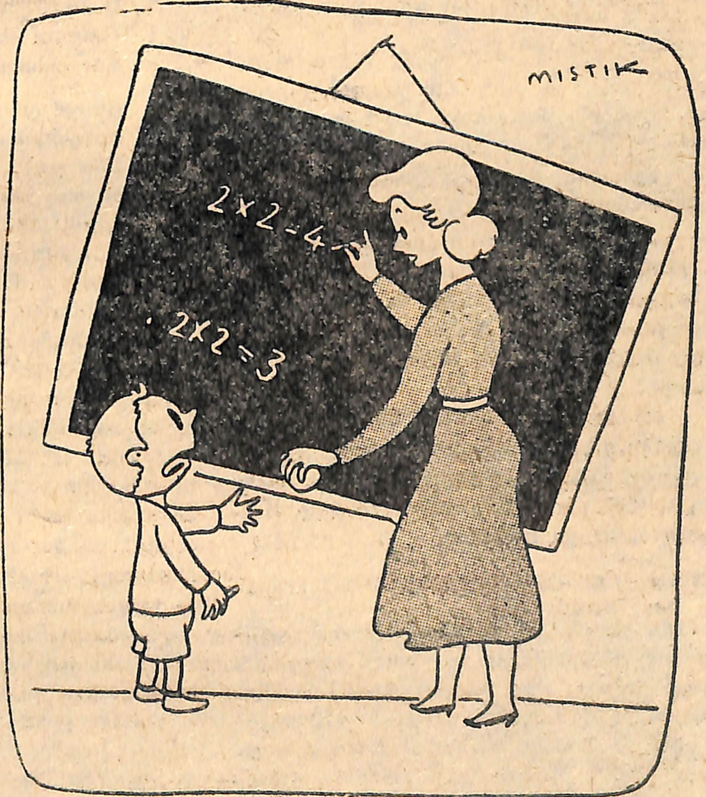

YAZISIZ!..

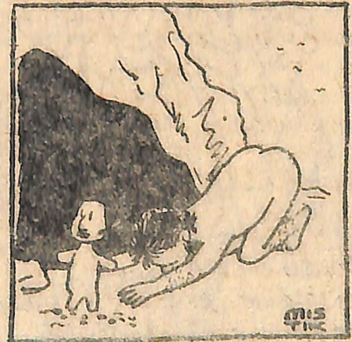
TAŞ DEVRİ KARİKATÜRLERİ

— Ateeeeeşşş!..

Talebe — Fikrinize hürmet ederim, ama siz de benim fıkrime hürmet etmelisiniz!..

YAZISIZ!..

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— Kendileri bizzat okusalar, daha iyi olmaz mı?

— Elbette daha iyi olur. Fakat görüyorsunuz ya, yine sızdılar. Kendilerini cin çarptı. Sizin memleketin içkileri alışık olmıyanlara pek fena tesir ediyor.

— Vah, vah! Kendi ağzından dinlemesini çok arzu ederdim.

— Zararı yok. Benden dinleyiniz. Hem de ayni zamanda not edersiniz. Henüz tamamlanıp neşredilmeyen bu nefis eserin sizin gibi bir Doğu bilgini için meçhul kalması doğru bir şey değildir. O halde başlıyorum. Dinliyor musunuz?

— Oh, yes!.. Diğniyorum, buyurun.

Cebinden bir defter, bir de mürekkepli kalem çıkardı, hazır oldu. Ben de oracıkta uyuklayan Meşhedinin ağzından uydurduğum maskaralığı okumağa başladım.

ELYAN İLE MEŞHEDİDEN BİR PARÇA

«...Ol esnada Elyan hanım Meşhedi Mirzanın giryanlığın görüp ve yanına varıp elini omuzuna koyup; «Ey, menem canım! Ne diye giryan olupsun?» dedikte Meşhedi: «Nice giryan olmayım? Özün mahtabı menem cemalimden, bülbülü menem güftarımden, kebabı menem ciğerimden çoh seviyorsen...» deyip aldı sazı eline görelim ne söyledi.

Aldı Meşhedi:

Ey Elyanım, Elyanım..
Ben aşkınla püryanım!
Seni eyle görende
Ditreyüptür her yanım!..

Sen özge biçimdesen,
Cin gimin içimdesen..
Menden ırağ düşende,
Ne bilürem kimdesen?

Çırağ gimi yanirem
Gappaççahlar sanirem,
Anın için özünü
Kendimden gıshanirem...

Deyip kesti. Bunun üzerine Elyan hanım âşıkı giryan ve nâlânının boynuna kolların dolayıp ve kendisini envaı nüvazişlere gark edüp aldı sazı ele, bakalım ne söyledi.

Aldı Elyan:

Yaz gelip, güller açar,
Havada guşlar uçar,
Senin beyle ağlaman
Galbime matem saçar.

Peştemalı hareli,
Değmedi ağyar eli..
Üreğimi sorarsan
Yar elinden yareli.

Bülbül çiler seherde,
Karşuki bahçelerde...
İller şenlik idüptür,
Menem yarim kederde...

Deyip kesti»..

Her kelimeyi tekrar ettirerek birer birer kaydeden Mister Folspit cenapları ben burada durunca, sordu.

— Bukadar mı?

— Bukadar olur mu? Koskoca destan. Ama ben size rastgele bir yerini okuyuverdim. Nasıl, beğendiniz mi?

— Enfes! Hemen yarından tezi yok, bunun hakkında bir makale yazip Londra'nın en mühim edebî mecmualarından birine vereceyim. Yaliniz sizden bir ricam var. Bana Meşhedi Cafer efendinin biyoğrafisini bir nebze anlatir misiniz?

— Başüstüne aziz üstad!

Biraz durdum, düşündüm. Sonra aklımda tasarladığım şu uydurma malûmatı verdim:

— Meşhedi Cafer Akay Hemedanî hazretleri İranda, Hemedan şehrinde dünyaya gelmişlerdir. Babası tarafından Hafız Şirazinin, annesi tarafından da Hayyam'ın torunudur.

— Oooo?!.

— Evet. Küçük yaşında İstanbula gelip Valde hanında tahsil etmiştir. Sonra memlekete dönüp orada evvelâ: «İhbar-ı Deruğ» namiyle bir gazete neşrine başlamış, fakat bazı ekâbirin hışmına uğrıyarak tekrar İstanbula avdet etmiştir. Orada, yirmi senedenberi yerleşen Meşhedi, Florinalı Nazım takma adiyle birçok şiir yazarak meşhur olmuştur.

— Teşekkür ederim.

Sayın profesör cenapları benden bu bilgiyi aldıktan sonra defterini kapadı, cebine koydu, veda edip ayrıldı. Bizim de artık otele dönme zamanımız gelmişti. Boylu boyunca masanın altına yuvarlanıp horul horul uyuyan Meşhediyi dürttüm:

— Kalk, Meşhedi! Bak, artık büyük adam oldun.

Gözlerini açmadan, homurdanır gibi cevap verdi:

— Yoh!.. Men.. sarhoş olmuşem!

— Senin söylemene lüzum yok... Belli! Görüyorum. Haydi kalk da gidelim!

Ötesine berisine indirdiğim muştaların tesiriyle uyandı, ayağa kalkmak istedi. Lâkin doğrulur doğrulmaz başı döndü, sendeledi ve yüzükoyun yere kapanmasile beraber, mükemmel ve alaturka bir (kokteyl nümunesi çıkardı.

Talaş kutusu ile süpürge elinde koşan garsonun yardımiyle Meşhediyi yerden kaldırdım. Yüzünü, tepesini ıslatarak bir parça ayılttıktan sonra kapının önünden bir otomobile bindirerek otele götürdüm.

ŞİMERİK VAPURUNDA

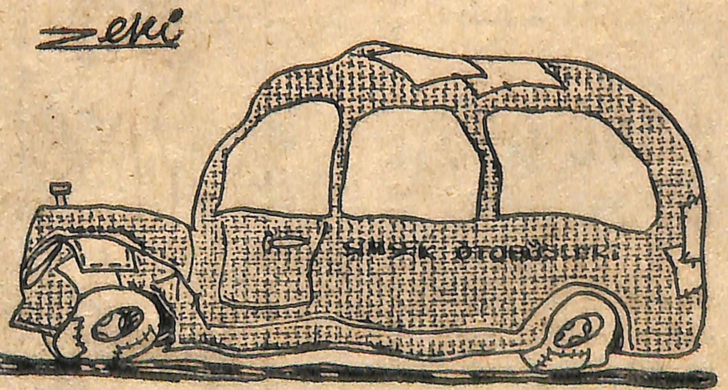
Londra'dan ne Meşhedi, ne Torik, hattâ ne de ben bir şey anlamadık. Havadan çiğ yerine kömür tozu yağan, ahalisi gökyüzünün maviliğine hasret çeken bu memlekette üçümüz de ilk defa olarak sıla hastalığına tutulduk. Canım Boğaziçi, Adalar, Haliçin kirli denizi, Balatın yamrı yumru sokakları bile gözlerimizde tüttü.

Boyuna rahatlık içinde yaşamaktan ne yapacaklarını bilmiyerek ikide bir grev ilân eden İngiliz işçisinin birdenbire yine işi gücü bırakıp bizi burada günlerce, haftalarca alıkoymalarından çok korkuyordum. Bereket versin ki, yapmadılar. Vaktinde ellerimizdeki biletlerle bizi Amerikaya götürecek olan (Şimerik) transatlantiğine bindik.

Vapura ayak basar basmaz, Torik Necmi şöyle etrafına bir göz gezdirip bu koskoca alâmet hakkındaki fikrini şöyle söyledi:

Devam edecek)

Halk .... **Otobüsü!**

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

●

İKİ TÜRLÜ DELİ

İki akıllı, bir timarhaneyi gezmeğe gidiyorlar. Akıl hastahanesini gezerlerken parmaklık içinde zincirle bağlı bir deliye rastlarlar, birisi parmaklığa yanaşır. Deli başını kaşıyor, akıllı da kaşıyor, deli kulağını tutuyor, akıllı da tutuyor, deli burnunu tutuyor, akıllı da tutuyor, deli dilini çıkarıyor, akıllı da dilini çıkarıyor, deli bakıyor ki ne yapsa karşısındaki de yapıyor en nihayet ellerini göğe açıyor, hey!... Yarabbi senin hikmetin sual olunmaz amma, insanları da iki tür lü deli yaratıyorsun galiba biri benim gibi zincirle bağlı. Diğeri de şu eşoğlu gibi başıboş der.

○

KİME BENZEYECEĞİM?

Akıllının biri bir deliye sen niye rakı içmiyorsun der. Deli akıllılar içince bana benziyorlar. Ben içince kime benzeyeceğim der.

Ahmet İLYASOĞLU
Manifaturacılar Cad. No: 29
ÇANKIRI

T. C.
ZİRAAT
BANKASI

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânı tutarı

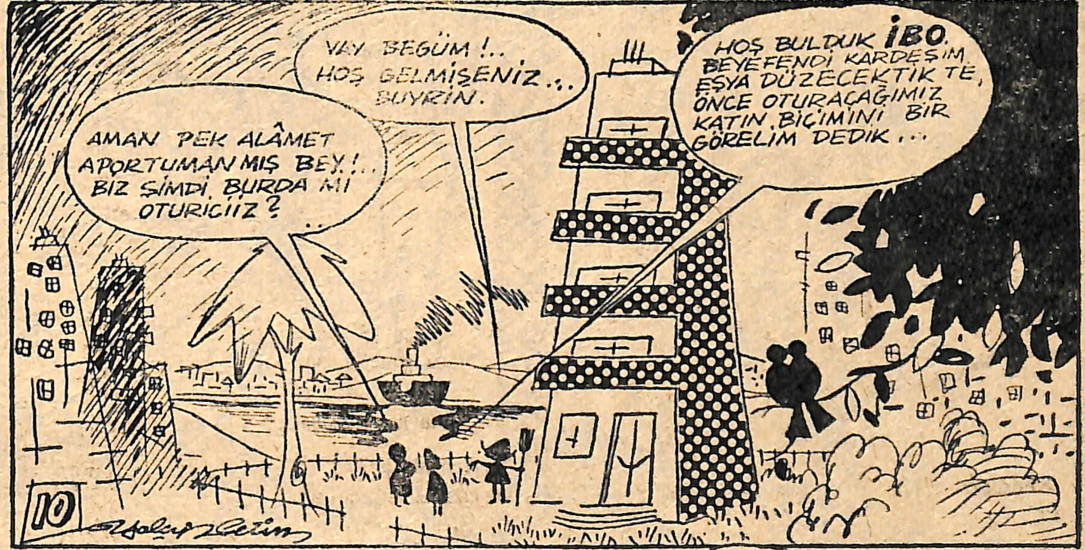
2.000.000

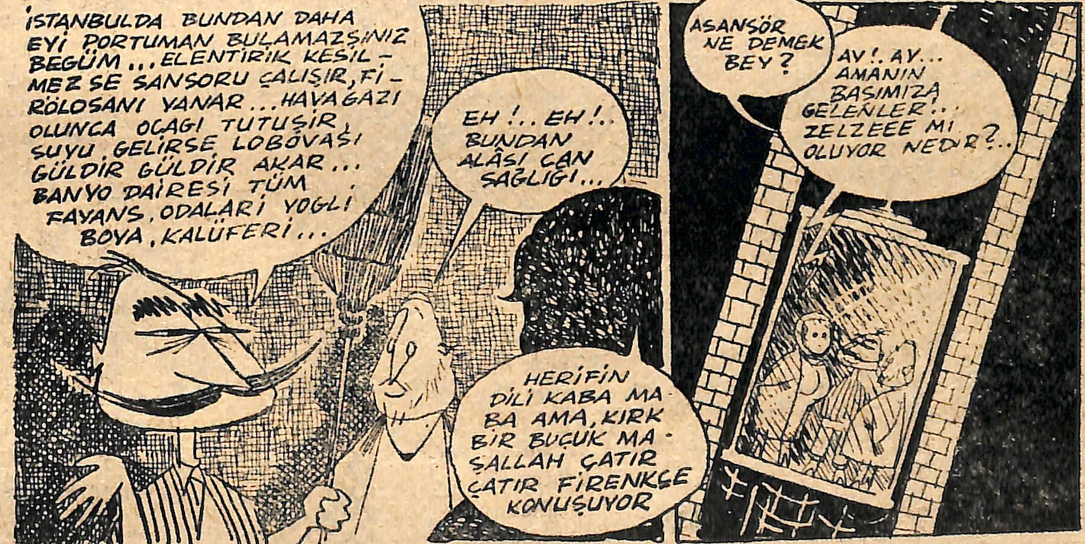
Liradır.

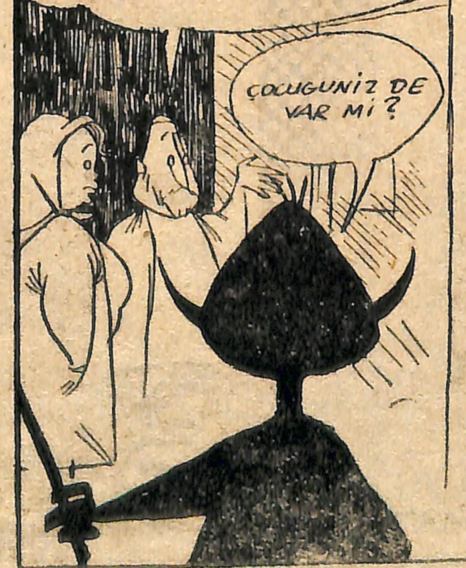
Bu Plânda Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri vardır.

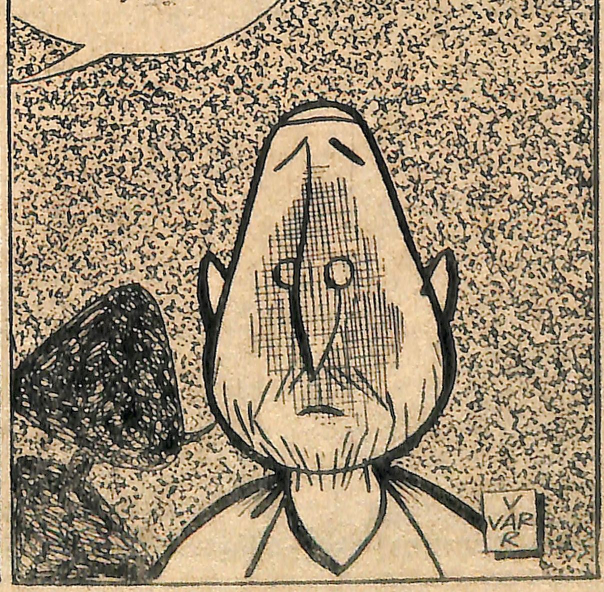

AKBABANIN RESİMLİ MİZAHÎ ROMANI

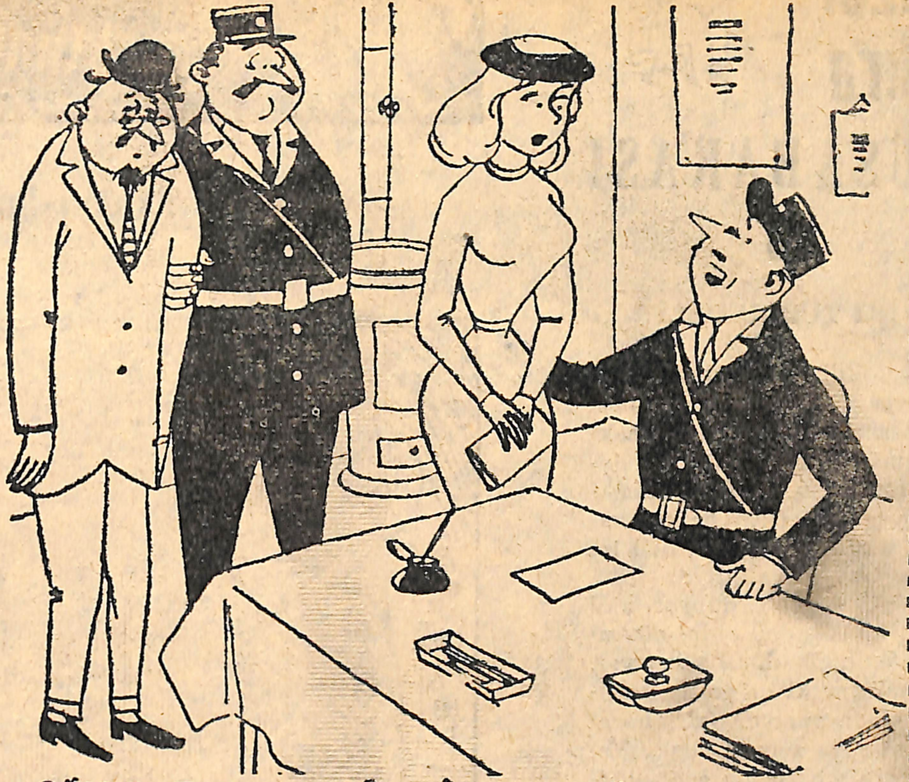

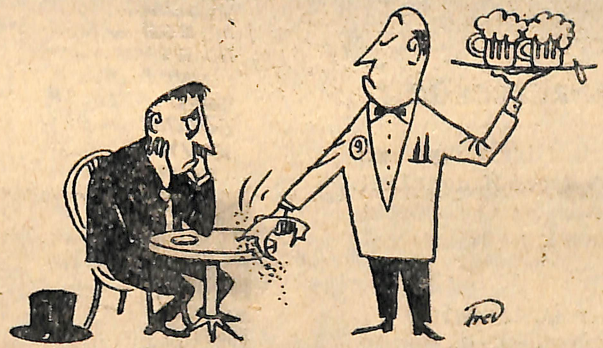
Dünya
KARİKATÜR-LERİ

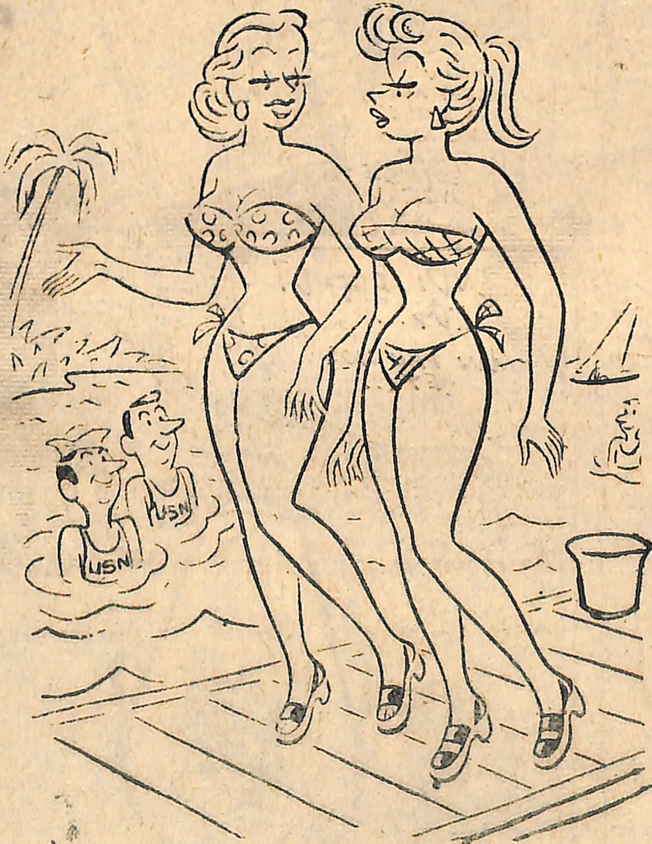
GELİN– İSKARPİNLERİNİ SİLMEDEN YATAK ODASINA GİRME!..

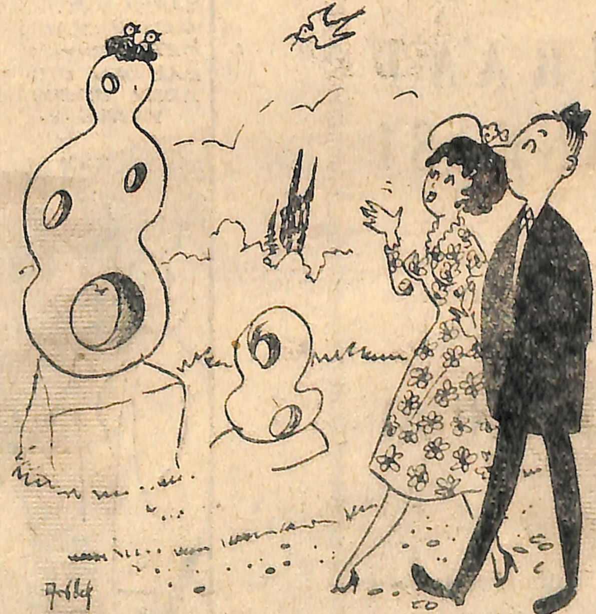
–ŞÖYLE BAKIYIM GÜZELİM: OTOBÜSTE BURANI MI OKŞADI?..

– BİR BİRA...
– BEYAZ MI, SİYAH MI?
– SİYAH, SİYAH... MATEMLİYİM!

–ANLIYAMIYORUM: BİZİM MAYOLARIMIZDA BU KADAR BAKACAK NE VAR?..

– HEYKEL DE GÜZEL AMA ŞAPKASI ÇOK ŞIK!..

Grafika

Ne kadar iştahla yiyor...

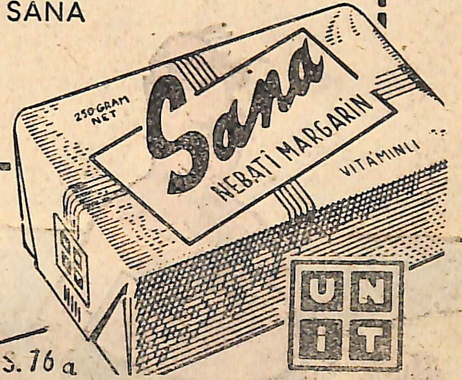

ve daha da istiyor. Gayet tabiî, SANA'nın fevkalâde leziz ve eşsiz bir tadı vardır.

Besleyici, vitamini bol olan SANA, daimî bir bakteriyolojik kontrol altında, en iyi pastörize sütler ile imal edilir. SANA çocuklar ve ... büyükler için hakikî bir enerji kaynağıdır.

Ekmeğin üzerine SANA

Pasta ve bisküvileriniz için SANA
En nefis yemekleriniz için SANA

SANA'ya renk veren madde bir vitamin kaynağı olup sıhhatinize faydalıdır.

S. 76 a

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLAT

SÜMERBANK

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi Münir YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire : 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
ABONE: Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.
FİYATI 50 KURUŞ
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Âşık — Şu kocana bak da utan!.. Böyle bir adamla bana nasıl ihanet ediyorsun?..